

ČERVENÁ PYRAMÍDA

Rick Riordan

FRAGMENT

Kronika Cartera Kana 1

Červená pyramída

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Kronika Cartera Kana 2 – Ohnivý trón
Kronika Cartera Kana 3 – Tieň hada

Rick Riordan
Kronika Cartera Kana 1 – Červená pyramída – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ČERVENÁ PYRAMÍDA

ČERVENÁ PYRAMÍDA

Napísal Rick Riordan

 FRAGMENT

*Pre všetkých mojich priateľov knihovníkov, vášnivých čitateľov,
pravých čarodejníkov z Domu života.
Bez vás by sa tento autor stratil v duate.*

Obsah

1. Smrť pri ihle	11
2. Explózia na počesť Vianoc	23
3. Vo väzení s mačkou	32
4. Unesení takmercudzincom	39
5. Zoznamujeme sa s opicou	47
6. Raňajky s krokodíľom	57
7. Chlapík padne na hlavu	74
8. Mafin sa hrá s nožmi	89
9. Utekáme pred štyrmi chlapmi v sukniach	97
10. Bastet ozelenie	103
11. Stretneme dievča s plameňometom	109
12. Skok cez presýpacie hodiny	117
13. Čelím zabijackému moriakovi	121
14. Takmer nás zabije Francúz	130
15. Božská narodeninová oslava	139
16. Ako Zia prišla o obočie	150
17. Desivý výlet do Paríža	163
18. Keď sa netopiere rozzúria	173
19. Piknik v nebi	189
20. Navštívim hviezdnu bohyňu	199
21. Záchrankyňa teta Mici	206
22. Leroy spoznáva skrinku skazy	214

23. Skúška profesora Thowta	222
24. Zničím modré semišky	236
25. Vyhrávame plne hradený výlet na smrť	248
26. Na palube Egyptskej kráľovnej	254
27. Démon ponúka vzorky zadarmo	267
28. Schôdzka s bohom toaletného papiera	275
29. Zia si dohovára rande	291
30. Bastet plní sľub	299
31. Doručím ľubostný odkaz	310
32. Miesto krížov	317
33. Zapletieme sa do podniku so salsou	329
34. Jazda s Pešiakom	337
35. Mágovia sa pýtajú na cestu (a ďalšie známky apokalypsy)	342
36. Naša rodina sa vyparí	348
37. Leroy a jeho pomsta	357
38. Dom okolo pyramídy	363
39. Zia mi prezradí tajomstvo	368
40. Pokazím dosť dôležité kúzlo	376
41. Končíme s nahrávkou – zatiaľ	390

VAROVANIE

Nasledujúci text je prepis digitálnej nahrávky. Na niektorých miestach kvalita záznamu pokrivkáva, takže niektoré slová a frázy si autor len domyslel. Tam, kde to bolo možné, doplnili sme do textu ilustrácie dôležitých symbolov spomínaných v nahrávke. Zvuky v pozadí ako bitka, údery a nadávky hovoriacich sme neprepisovali. Autor netvrdí, že záznam je hodnoverný. Zdá sa nemožné, že by dvaja mladí rozprávači hovorili pravdu, ale rozhodnúť sa musíš ty sám, čitateľ.

1. Smrť pri ihle

C
A
R
T
E
R

Máme len pár hodín, takže dávaj dobrý pozor.

Ak počúvaš tento príbeh, už ti hrozí nebezpečenstvo. Sadie a ja sme možno tvoja jediná šanca.

Masti do školy. Nájdi skrinku. Nepoviem ti, do ktorej školy máš ísť ani ktorú skrinku treba hľadať, pretože ak si tá pravá osoba, tak ich nájdeš. Číselná kombinácia je 13/32/33. Kým si naše rozprávanie vypočuješ do konca, budeš vedieť, čo tie čísla znamenajú. Len nezabudni, že ten príbeh, ktorý sa ti chystáme vyrozprávať, nie je úplný. Ako sa skončí, bude závisieť od teba.

To najdôležitejšie: Keď otvoríš balíček a nájdeš, čo sa v ňom skrýva, nenechávaj si to dlhšie než týždeň. Jasné, bude ťa to lákať. Zabezpečí ti to takmer neobmedzenú moc. No ak si to necháš príliš dlho, zničí ťa to. Skry to pre niekoho ďalšieho, rovnako ako sme to ja a Sadie urobili pre teba. A priprav sa na to, že sa ti začnú stávať veľmi zvláštne veci.

Tak dobre, Sadie mi hovorí, aby som už nezdržoval a pustil sa do toho príbehu. Fajn. Myslím, že sa začal v Londýne tej noci, keď náš oco vyhodil do vzduchu Britské múzeum.

Volám sa Carter Kane. Mám štrnásť rokov a celý domov mám v jednom kufri.

Myslíš, že si z teba strieľam? Od svojich ôsmich rokov cestujem s ocom po svete. Narodil som sa v Los Angeles, ale oco je archeológ a práca ho ženie do všetkých kútov sveta. Väčšinou do Egypta, pretože to je jeho odbor. Zájdi do prvého kníhkupectva, vyhl'adaj si prvú knihu o Egypte a môžeš sa staviť, že ju napísal Dr. Julius Kane. Chceš vedieť, ako Egypťania ťahali múmiám z hláv mozgy, stavali pyramídy alebo ako prekliali hrobku faraóna Tutanchamona? Potom je oco tvoj človek. Jasnú, existovali ešte iné dôvody, prečo sa oco toľko sťahoval, ale vtedy som o jeho tajomstve nemal ani šajn.

Do školy som nechodil. Oco ma učil doma, ak sa dá povedať „doma“, keď človek nijaký domov nemá. Učil ma tak akosi všetko, čo považoval za dôležité, takže som sa toho dozvedel plno o Egypte a basketbale a o ocových obľúbených hudobníkoch. Aj som veľa čítal – takmer všetko, k čomu som sa dostal – od ocových historických kníh po fantasy romány. Celú večnosť som presedel v hoteloch a na letiskách a pri vykopávkach v cudzine, kde som nikoho nepoznal. Oco ma stále nútil, aby som položil knihu a išiel si zahádzať na kôš. Skúšal si to niekedy v Asuáne v Egypte? Poviem ti, nijaká zábava.

Skrátka, oco ma čoskoro naučil, ako všetky svoje veci napchať do jedného kufríka, ktorý si môžeš vziať do kabíny lietadla. Oco sa balí rovnako, až na to, že má navyše tašku s archeologickými nástrojmi. Pravidlo číslo jeden: Do tej tašky som sa nesmel ani pozrieť. Nikdy som to neporušil, až do dňa toho výbuchu.

Stalo sa to na Štedrý deň. Prišli sme do Londýna navštíviť moju sestru Sadie.

Vieš, oco s ňou môže byť len dva dni počas roka – jeden v zime, jeden v lete –, pretože dedo s babkou ho neznášajú. Keď mama zomrela, vybojovali s ocom veľkú súdnu vojnu. Po šiestich právnikoch, dvoch bitkách a jednom takmer vražednom útoku špachtľou (radšej sa nepýtaj na podrobnosti) vyhrali právo nechať si Sadie u seba v Anglicku. Mala len šesť rokov, o dva menej než ja, a obidvoch si nás nechať nemohli – aspoň tak vysvetľovali, prečo si nezobrali aj mňa. Takže Sadie bola vychovávaná ako britská školáčka

a ja som s ocom cestoval po svete. Sestru som videl dvakrát za rok, čo mi neprekážalo.

[Buď ticho, Sadie. Jasné, k tomu sa dostanem.]

Skrátka, oco a ja sme po niekoľkých meškajúcich letoch práve dorazili na Heathrow. Bolo sychravé, studené popoludnie. Počas cesty taxíkom do mesta mi oco pripadal akýsi nervózny.

Vieš, oco je dosť dôležitá osoba. Človek by nečakal, že ho niečo rozhádže. Má čokoládovú pokožku ako ja, prenikavé hnedé oči, holú hlavu a koziu briadku, takže vyzerá ako temný diabolský vecdec. V to popoludnie mal oblečený kašmírový zimný kabát a najlepší hnedý oblek, ktorý nosí na prednášky. Väčšinou z neho sála také sebavedomie, že ovládne všetko, kam príde, ale niekedy – ako v to popoludnie – bol úplne iný a ja som tomu nerozumel. Stále sa obzeral cez plece, akoby nás niekto sledoval.

„Oci?“ opýtal som sa ho, keď sme schádzali z cesty A40. „Čo sa deje?“

„Ani stopa po nich,“ zahundral. Potom mu asi došlo, že to povedal nahlas, pretože sa na mňa pozrel akosi vyplašene. „Nič, Carter. Všetko je v poriadku.“

To ma vydesilo, pretože oco nevie klamať. Vždy som zistil, keď predou mnou niečo tajil, ale vedel som aj to, že nemá význam z neho ťahať pravdu. Asi sa ma snažil chrániť, ale ja som netušil pred čím. Niekedy mi zišlo na um, či nemá nejaké obľudné tajomstvo z minulosti, či po ňom nejde nejaký starý nepriateľ, ale pripadalo mi to absurdné. Oco bol predsa len archeológ.

Okrem toho mi robilo starosti aj čosi iné: Oco kľčovito zvieral svoju pracovnú tašku. Keď to robí, väčšinou sa niečo stane. Napríklad vtedy, keď do nášho hotela v Káhire vpadli tí zločinci. Počul som z haly výstrely a zbehol som dolu hľadať oca. Kým som sa tam dostal, už si pokojne zapínal tašku a tí traja strelci v bezvedomí viseli za nohy z lustra, habity im padali cez hlavy a odhaľovali trenírky. Oco vyhlásil, že s tým nemá nič spoločné, a polícia to nakoniec zvedla na nejakú čudnú poruchu lustra.

Inokedy sme sa náhodou dostali do pouličných nepokojov v Paríži. Oco našiel najbližšie zaparkované auto, strčil ma dozadu na

sedadlo a prikázal mi, aby som sa prikrčil. Zviezol som sa až na podlahu a pevne stisol viečka. Počul som oca, ako sa na prednom sedadle hrabe v taške a niečo si mrmle, zatiaľ čo dav vonku reval a ničil všetko okolo. O pár minút mi oco povedal, že sa môžem posadiť. Všetky ostatné autá na ulici ležali na streche a horeli. To naše bolo čerstvo umyté a vyleštené a za stieračmi malo zastrčených pár dvadsaťuroviok.

Jednoducho som začal mať pred tou taškou rešpekt. Bola ako náš talizman pre šťastie. No keď ju oco pevne zvieral, znamenalo to, že to šťastie budeme potrebovať.

Prechádzali sme centrom mesta a mierili na východ k bytu starých rodičov. Prešli sme okolo zlatých brán Buckinghamského paláca a toho veľkého kamenného stĺpa na Trafalgarskom námestí. Londýn je fajn mesto, ale keď človek toľko cestuje, začne mu to všetko splývať. Občas mi niekto povie: „Jéj, ty máš ale šťastie, že toľko cestuješ po svete.“ No niežeby sme vyrážali za pamiatkami a dopriali si nejaký luxus. Bývali sme aj na celkom drsných miestach a málokedy sme sa niekde zdržali viac než pár dní. Väčšinou som si pripadal skôr ako utečenec než ako turista.

Rozhodne by mi však nenapadlo, že oco robí nejakú nebezpečnú prácu. Prednášal na témy ako „Môžu egyptské kúzla naozaj zabiť?“ či „Oblúbené tresty v egyptskom podsvetí“ a o podobných veciach, ktoré kopu ľudí absolútne nezaujímajú. No ako som povedal, bolo v tom nejaké tajomstvo. Oco sa vždy správal dosť opatrne, každú hotelovú izbu najskôr prezrel, kým ma do nej pustil. Často vrazil do múzea pozrieť sa na nejaké artefakty, načmáral si pár poznámok a zasa letel von, akoby sa bál, že ho zachytia bezpečnostné kamery.

Raz, keď som bol menší, hnali sme sa na poslednú chvíľu po letisku Charlesa de Gaulla na let a oco sa neupokojil, kým sa lietadlo neodlepilo od zeme. Vtedy som sa ho priamo spýtal, pred čím uteká, a on sa na mňa pozrel, akoby som práve odistil granát. Chvíľu som sa bál, že mi hádam fakt povie pravdu. Potom vyhlásil: „To nič, Carter.“ Akoby „nič“ bola tá najhoršia vec na svete.

Po tom som usúdil, že možno bude lepšie na nič sa nepýtať.

Faustovci, moji starí rodičia, bývajú v byte neďaleko Canary Wharf, priamo na brehu rieky Temže. Taxík nás vyhodil pri obrubníku a oco požiadal šoféra, aby počkal.

Boli sme už v polovici chodníka, keď oco zmeravel. Obzrel sa. „Čo je?“ zaujímalo ma.

Zbadal som človeka v pršiplášti. Stál na druhej strane ulice a opieral sa o veľký vyschnutý strom. Bol pri tele a mal pokožku farby praženej kávy. Ten pršiplášť a čierny pásikavý oblek pod ním vyzerali draho. K tomu dlhé vlasy zapletené do vrkôčikov a mäkký čierny klobúk stiahnutý až k tmavým okrúhlym okuliarom. Pripomínal mi džezového muzikanta z koncertov, na ktoré ma oco večne vláčil. Do očí som mu nevidel, ale zdalo sa mi, že nás pozoruje. Mohol to byť ocov starý kamarát alebo kolega – stále stretával nejakých známych. No nezdalo sa mi, že by taký niekto čakal práve pred bytom mojich starých rodičov. A navyše sa netváril najspokojnejšie.

„Carter,“ otočil sa ku mne oco, „utekaj hore.“

„Ale...“

„Zober sestru. Stretneme sa pri taxíku.“

Vykročil cez ulicu k tomu chlapíkovi v pršiplášti a ja som si mohol vybrať: Ísť za ocom a zistiť, čo sa deje, alebo urobiť, čo mi kázal.

Rozhodol som sa pre tú o niečo bezpečnejšiu možnosť. Išiel som vyzdvihnúť sestru.

Kým som stihol zaklopať, Sadie otvorila dvere.

„Neskoro ako vždy,“ spustila.

Držala svojho kocúra Mafina, ktorého dostala od oca ako darček „na rozlúčku“ pred šiestimi rokmi. Mafin asi nestarol ani nerástol. Stále mal huňatý žltó-čierny kožuch ako malý leopard, ostrážité žlté oči a špicaté uši, trochu priveľké na jeho hlavu. Z obojka mu visel strieborný egyptský prívesok. Sladký mafin nepripomínal ani trochu, ale Sadie bola ešte malá, keď mu dávala meno, takže sa nad tým dá prížmúriť oko.

Ani Sadie sa od minulého leta veľmi nezmenila.

[Zatiaľ čo nahrávam, stojí kúsok odo mňa a zazerá na mňa, takže si radšej dám pozor, ako ju opíšem.]

Nikdy by si neuhádol, že je to moja sestra. Predovšetkým žije v Anglicku tak dlho, že má britský prízvuk. Po druhé, je po mame, ktorá bola beloška, takže Sadie má oveľa svetlejšiu pleť než ja. K tomu rovné vlasy karamelovej farby, nie úplne svetlé, ale ani nie hnedé, a pár pramienkov si vždy zafarbí nejakou výraznou farbou. V ten deň mala na ľavej strane červené prúžky. Oči má modré. Fakt, zdedila modré oči po mame. Má ešte len dvanásť, ale vysoká je rovnako ako ja, čo ma paradne šťve. Ako obvykle žula žuvačku a na výlet s ocom si zobrala zodraté džínsy, koženú bundu a vojenské topánky, akoby sa chystala na koncert a tešila sa, že tam niekoho ušliape. Na krku jej viseli slúchadlá pre prípad, že by sa s nami nudila.

[Výborne, nestrelila mi, takže som ju asi opísal dobre.]

„Lietadlo meškalo,“ vysvetlil som jej.

Urobila bublinu, poškriabala Mafina na hlave a hodila kocúra dnu. „Babi, už idem!“

Odkiaľsi znútra zahulákala babka Faustová niečo, čomu som nerozumel, asi: „Nevoď ich sem!“

Sadie zavrela dvere a premeriavala si ma, akoby som bol mŕtva myš, ktorú jej privliekol kocúr. „Tak si zasa tu.“

„Áno.“

„No tak ideme.“ Vzdychla si. „Nech to máme za sebou.“

Taká je moja sestra. Nijaké „Čau, ako si sa mal toho pol roka? Som rada, že ťa vidím!“ alebo podobne. No mne to neprekážalo. Keď niekoho vidíš dvakrát do roka, ste skôr ako vzdialení bratran-ci než ako súrodenci. Okrem rodičov sme nemali absolútne nič spoločné.

Vliekli sme sa dolu schodmi. Myslel som na to, že Sadie vonia ako kombinácia bytu starých ľudí a žuvačky, keď prudko zastala. Vrazil som do nej.

„Kto je to?“ spýtala sa.

Takmer som na toho chlapa v pršiplášti zabudol. Stáli s ocom na druhej strane ulice pri tom veľkom strome a zdalo sa, že sa hádajú.

Oco bol ku mne otočený chrbtom, takže som mu nevidel do tváre, ale rozhadzoval rukami, ako keď sa rozčuluje. Ten druhý chlapík sa mračil a krútil hlavou.

„Čo ja viem?“ pokrčil som plecami. „Keď sme prišli, už tam stál.“

„Zdá sa mi povedomý.“ Sadie sa zamračila, akoby sa snažila spomenúť si. „Poďme za nimi.“

„Oco chcel, aby sme počkali pri taxíku,“ protestoval som, hoci mi bolo jasné, že to nemá zmysel. Sadie už vyrázila.

Namiesto toho, aby prešla priamo cez ulicu, pol ulice sa hnala po chodníku a krčila sa za autami, potom prešla na druhú stranu a zohla sa pod nízky kamenný múrik. A začala sa zakrádať k ocovi. Nemal som na výber, musel som ísť za ňou, aj keď som si pripadal trochu hlúpo.

„Šesť rokov v Anglicku,“ zamrmlal som, „a už si o sebe myslí, že je James Bond.“

Sadie ma plesla, ani sa neobzrela, a zakrádala sa ďalej.

Ešte pár krokov a dostali sme sa priamo za ten vyschnutý strom. Počul som, ako oco na druhej strane hovorí: „... musím, Amos. Vieš, že je to správne.“

„Nie,“ protestoval ten druhý človek, čo musel byť Amos. Hovoril hlbokým a pokojným hlasom – dosť neoblomne. Mal americký prízvuk. „Ak ťa nezastavím ja, Julius, tak ťa zastavia oni. Per anch ťa sleduje.“

Sadie sa ku mne otočila a spýtala sa: „Per čo?“

Pokrútil som hlavou, bol som z toho múdry asi tak ako ona. „Vypadnime odtiaľto,“ zašepkal som, pretože som predpokladal, že si nás každú chvíľu všimnú a budeme mať problém. Sadie na mňa, samozrejme, kašľala.

„Nevedia o mojom pláne,“ vysvetľoval oco. „A kým to zistia...“

„A čo deti?“ spýtal sa Amos. Vlasy na krku sa mi zježili. „Čo s nimi?“

„Postaral som sa o ich ochranu,“ vyhlásil oco. „Okrem toho, ak to neurobím, budeme v nebezpečenstve všetci. A teraz zmizni.“

„Nemôžem, Julius.“

„Takže chceš súboj?“ Oco začal hovoriť smrteľne vážne. „Mňa nikdy neporazíš, Amos.“

Nevidel som, že by oco použil násilie od toho veľkého súboja so špachtľou, a netúžil som po opakovaní, ale tí dvaja vyzerali, akoby sa schyľovali k bitke.

Kým som stihol zareagovať, Sadie vyskočila a skríkla: „Ocko!“

Tváril sa prekvapene, keď sa naňho vrhla a objala ho, ale zďaleka nie tak ako ten druhý chlap, Amos. Ten vycúval tak rýchlo, až zakopol o vlastný plášť.

Zložil si okuliare. Nemohol som si pomôcť, zdalo sa mi, že Sadie mala pravdu. Bol mi povedomý – ako nejaká zabudnutá spomienka.

„Ja... už musím ísť,“ vyhrkol. Napravil si klobúk a pobral sa preč.

Oco za ním hľadel. Jednou rukou pevne držal Sadie okolo pliec a druhú mal v taške, ktorá mu visela na pleci. Keď Amos zmizol za rohom, oco sa konečne uvoľnil. Vytiahol ruku z tašky a usmial sa na Sadie. „Ahoj, zlatko.“

Sadie sa od neho odlepila a prekrížila si ruky. „Ale, zrazu som zlatko, čo? Meškáte. Návštevný deň sa takmer končí! A čo bolo toto? Kto je Amos a čo je per anch?“

Oco zmeravel. Pozrel sa na mňa, akoby uvažoval, koľko sme toho počuli.

„To nič.“ Snažil sa hovoriť, akoby sa nič nedialo. „Naplánoval som perfektný večer. Kto chce ísť na súkromnú exkurziu do Britského múzea?“

Sadie sa hodila na zadné sedadlo taxíka medzi oca a mňa.

„To sa mi vari iba sníva,“ zahundrala. „Jeden večer môžeme byť spolu, a ty chceš ísť bádať.“

Oco sa pokúsil usmiať. „Zlatko, bude to zábava. Kurátor egyptských zbierok ma osobne pozval...“

„Jasné, úžasné prekvapenie.“ Sadie si odfúkla prameň červených vlasov z tváre. „Štedrý deň, a my ideme obzerať plesnivé haraburdy z Egypta. Myslíš niekedy na niečo iné?“

Oco sa neurazil. Na Sadie sa nenahnevá nikdy. Len sledoval z okienka tmavnúcu oblohu.

„Áno,“ zamrmlal ticho. „Myslím.“

Keď oco takto stíchnie a hľadá do prázdna, viem, že spomína na mamu. Za posledných pár mesiacov sa to stávalo často. Vošiel som trebárs do našej hotelovej izby a objavil ho s mobilom v ruke. Z displeja sa naňho usmievala fotka našej mamy – vlasy mala skryté pod šatkou, modré oči jej svietili na pozadí púšte.

Alebo inokedy, medzi vykopávkami. Pristihol som oca, ako pozoruje obzor, a vedel som, že spomína, ako sa s mamou zoznámil – dvaja mladí vedci v Údolí kráľov pri archeologickom výskume, odhalovaní stratenej hrobky. Oco bol egyptológ. Mama antropologička, ktorá pátrala po starovekej DNA. Rozprával mi tú historiku tisíckrát.

Taxík sa preplietal po brehu Temže. Hneď za mostom Waterloo sa oco napol.

„Pán šofér,“ ozval sa. „Tu mi na chvíľu zastavte.“

Taxikár zastavil na Viktóriinom nábreží.

„Čo je, oco?“ spýtal som sa.

Vystúpil z auta, akoby ma nepočul. Keď sme k nemu so Sadie vyšli na chodník, hľadel hore na Kleopatrin obelisk.

Ak si ho nikdy nevidel, tak počúvaj: Hoci sa volá Kleopatrina ihla, je to obelisk a s Kleopatrou nemá nič spoločné. Podľa mňa si Briti, keď ho dovezli do Londýna, skrátka mysleli, že to bude pekné znieť. Je vysoký asi dvadsať metrov, čo v starom Egypte mohlo vyzerať skvele, ale pri Temži so všetkými tými obrovskými domami okolo vyzerá malý a smutný. Prejdeš okolo, a ani si neuvedomíš, že si práve minul niečo, čo je o tisíc rokov staršie než celý Londýn.

„Bože.“ Sadie otrávene prešla dookola po chodníku. „To musíme zastavovať pri každom pomníku?“

Oco hľadel na vrch obelisku. „Musel som sa znova pozrieť,“ mrmlal, „kde sa to stalo...“

Ponad riekou zafúkal ľadový vietor. Chcel som ísť naspäť do taxíka, ale oco mi začínal robiť vážne starosti. Nikdy som ho nevidel takého rozrušeného.

„Čo je, oco?“ spýtal som sa. „Čo sa tu stalo?“

„Posledné miesto, kde som ju videl.“

Sadie zastala. Neisto sa na mňa zamračila, potom sa zas pozrela na oca. „Počkať. Myslíš mamu?“

Oco zastrčil Sadie vlasy za ucho a ju to tak prekvapilo, že ho ani neodstrčila.

Mal som pocit, akoby ma ten zimný dážď zmrazil. O matkinej smrti sa nikdy nehovorilo. Vedel som, že zomrela pri nejakej nehode v Londýne. Vedel som, že z toho dedo s babkou obviňujú oca. No nikto nám nikdy nevysvetlil, o čo išlo. Prestal som sa na to oca vypytovať, pretože z toho bol strašne smutný, a tak či tak mi nechcel prezradiť ani slovo. „Keď budeš starší,“ to bolo všetko, čo som z neho dostal, čo je určite tá najotravnejšia odpoveď na svete.

„Zomrela tu?“ otočil som sa k nemu. „Pri Kleopatrinom obelisku? Čo sa stalo?“

Sklonil hlavu.

„Oco!“ zaprotetovala Sadie. „Chodím tadiaľto každý deň, a ty mi to povieš až teraz?! Celý ten čas som o ničom nevedela!“

„Máš ešte tú mačku?“ spýtal sa jej oco, čo mi pripadalo ako dosť hlúpa otázka.

„Samozrejme, že ju mám!“ odsekla. „Ako to s tým súvisí?“

„A amulet?“

Sadie si siahla rukou na krk. Keď sme boli malí – tesne predtým, než sa Sadie presťahovala k babke a dedovi –, dal nám oco obidvom egyptské amulety. Môj znázorňoval Horovo oko, obľúbený ochranný symbol starovekého Egypta.

Oco tvrdí, že znak moderného lekárnictva – R_x – je zjednodušená verzia Horovho oka, pretože medicína má človeka chrániť.

Ten amulet stále nosím pod tričkom, ale myslel som si, že Sadie ten svoj už dávno stratila alebo zahodila.

Na moje veľké prekvapenie prikývla. „Jasné, že ho mám, oco, ale o tom sa teraz nerozprávame. Babka stále melie o tom, že môžes za maminu smrť. Nie je to pravda, však nie?“

Čakali sme. Výnimočne sme sa so Sadie zhodli na rovnakej veci – chceli sme počuť pravdu.

„V ten večer, keď vaša mama zomrela,“ začal oco, „tu pri obeľisku...“

Zrazu sa na nábreží zablýskalo. Otočil som sa, napoly oslepený, a na chvíľku som zazrel dve postavy: vysokého bledého muža s rozoklanou briadkou v smotanovobielom habite a dievča s počernou pleťou v tmavomodrom habite so šatkou – v odevoch, aké som stokrát videl v Egypte. Len tak stáli vedľa seba, pár metrov od nás, a pozorovali nás. Potom to svetlo zmizlo. Postavy sa rozplynuli, zostal po nich len rozmazaný obrys. Keď sa moje oči zasa prispôsobili tme, tí dvaja boli preč.

„Teda...“ vyhrkla Sadie nervózne. „Videli ste to?“

„Nastúpte,“ prikázal oco a poháňal nás k taxíku. „Meškáme.“
Viac mu už nebolo do reči.

„Toto nie je miesto vhodné na rozhovor,“ vyhlásil a hľadel niekam za nás. Sľúbil taxikárovi desať libier navyše, ak nás dovezie do múzea do piatich minút, a taxikár robil, čo mohol.

„Oco,“ skúsil som to, „tí ľudia tam pri rieke...“

„A ten chlapík, ten Amos,“ pridala sa Sadie, „to je egyptská polícia alebo čo?“

„Pozrite sa, vy dvaja,“ začal oco. „Dnes večer budem potrebovať vašu pomoc. Viem, že ste zvedaví, ale musíte byť trpezliví. Sľubujem, že ak sa dostaneme do múzea, vysvetlím vám to. Všetko to zasa napravím.“

„Ako to myslíš?“ nedala sa Sadie. „Čo napravíš?“

Oco sa tváril viac než smutne. Takmer previnilo. Zamrazilo ma, keď som si spomenul, čo povedala Sadie: Ako mu babka s dedom vyčítajú, že zavinil maminu smrť. Nemyslel hádam toto, nie?

Taxikár prudko odbočil do ulice Great Russell a zastal pred hlavným vchodom do múzea, až pneumatiky zapišťali.

„Jednoducho robte to čo ja,“ radil nám oco. „Keď sa stretneme s kurátorom, správajte sa normálne.“

Napadlo mi, že Sadie sa nikdy nespráva normálne, ale rozhodol som sa to nehovoriť nahlas.

Vystúpili sme z auta. Zobral som batožinu a oco medzitým zaplatil taxikárovi poriadny balík peňazí. Potom urobil niečo zvláštne. Hodil na zadné sedadlo za hrst' nejakých malých vecí – vyzerali ako kamienky, ale bolo dosť tma a ja som dobre nevidel. „Chodte ďalej,“ prikázal taxikárovi. „Odvezte nás do Chelsea.“

Nedávalo to zmysel, pretože my sme už z auta vystúpili, ale šofér vyrazil. Pozrel som sa na oca, potom späť na auto, a kým zahlo za roh a stratilo sa v tme, zazrel som na zadnom sedadle troch pasažierov: muža a dve deti.

Prekvapene som zažmurkal. Taxík nemohol zobrať tak rýchlo ďalších ľudí. „Oco...“

„Londýnske taxíky sa večne ponáhľajú,“ poznamenal akoby nič. „Podťe, deti.“

Prešiel cez tepanú železnú bránu. Sadie a ja sme chvíľu váhali.

„Carter, čo sa deje?“

Pokrútil som hlavou. „Ani neviem, či to chcem vedieť.“

„No, môžeš si tu mrznúť, ak chceš, ale ja bez vysvetlenia neodídeme.“ Otočila sa a odkračala za ocom.

Keď o tom spätne uvažujem, mal som zdrhnúť. Mal som odtiať Sadie odtiahnuť, ako najďalej to šlo. No ja som prešiel cez bránu za ňou.

2. Explózia na počesť Vianoc

C
A
R
T
E
R

V Britskom múzeu som už bol. Vlastne som bol vo viacerých múzeách, ako som bol ochotný priznať – vyzeral by som totiž ako úplný idiot.

[To je Sadie, kričí, že som úplný idiot. Vďaka, sestrička.]

Skrátka, múzeum bolo zavreté a úplne tmavé, ale na schodoch vpredú na nás čakal kurátor a dvaja strážnici.

„Doktor Kane!“ zvolal kurátor – šeredný malý chlapík v lacnom obleku. Videl som už múmie, ktoré mali viac vlasov a zdravšie zuby než on. Potriasol ocovi ruku, akoby sa vítal s rockovou hviezdou. „Tá vaša posledná štúdia o Imhotepovi – brilantná záležitosť! Nechápem, ako ste dokázali preložiť tie zaklínadlá!“

„Imhočo?“ zamrmlala Sadie.

„Imhotep,“ poučil som ju. „Veľkňaz, architekt. Niektorí tvrdia, že bol aj mág. Navrhol prvú stupňovitú pyramídu. To predsa vieš.“

„Neviem,“ odsekla Sadie. „A je mi to jedno, ale ďakujem.“

Oco sa kurátorovi poďakoval, že nás prevedie múzeom, hoci je sviatok. Potom mi položil ruku na plece. „Doktor Martin, rád by som vám predstavil Cartera a Sadie.“

„Aha! Váš syn, samozrejme, a...“ Kurátor si váhavo premeral Sadie. „A tá slečna?“

„To je moja dcéra,“ vysvetlil oco.

Doktor Martin sa na chvíľu zatváril nechápavo. Ľudia si možno myslia, akí sú nezaujatí a zdvorilí, ale vždy, keď si uvedomia, že Sadie patrí do našej rodiny, nedokážu sa ubrániť zmätenému vyvalovaniu očí. Neznášam to, ale za tie roky som si už zvykol.

Kurátorovi sa na pery vrátil úsmev. „Áno, áno, samozrejme. Tadiaľto, doktor Kane. Je nám veľkou ctou!“

Strážnici za nami zamkli dvere. Zobrali našu batožinu a jeden sa načiahol po ocovej taške.

„Nie, to nie,“ odmietol oco a kŕčovito sa usmial. „Túto si nechám.“

Strážnici zostali vo vstupnej hale a my sme šli za kurátorom do výstavných siení. V noci to tam vyzeralo strašidelne. Tlmené svetlo z klenutého skleneného stropu vrhalo tieň krížom-krážom po stenách ako obrovské pavučiny. Naše kroky klopkali po bielej mramorovej dlážke.

„Takže,“ ozval sa oco, „tu máte ten kameň.“

„Áno!“ odpovedal kurátor. „Aj keď si nedokážem predstaviť, akú novú informáciu z neho vytiahnete. Bol už dôkladne preštudovaný – je to, samozrejme, náš najslávnejší artefakt.“

„To určite,“ prisvedčil oco. „No možno by ste boli prekvapení.“

„O čom to zas melie?“ zašepkala mi Sadie.

Neodpovedal som. Tušil som, o akom kameni je reč, ale nemohol som prísť na to, prečo by nás oco práve na Štedrý večer vláčil do múzea, aby sme sa naň pozreli.

Uvažoval som, čo sa nám to chystal povedať tam pri Kleopatrinom obelisku – niečo o mame a o noci, keď zomrela. A prečo sa stále obzerá, akoby čakal, že sa tu zasa objaví tá záhadná dvojica, ktorú sme videli pri obelisku? Boli sme zamknutí v múzeu, okolo strážnici a supermoderné zabezpečenie. Tu nás nikto obťažovať nemôže – aspoň som dúfal.

Zahli sme doľava do egyptského krídla. Steny lemovali mohutné sochy faraónov a bohov, ale oco im nevenoval pozornosť a zamieril priamo k hlavnej atrakcii uprostred sály.

„Nádhera,“ zamrmlal. „A nie je to replika?“

„Kdeže,“ tvrdil kurátor. „Nevystavujeme síce vždy pravý kameň, ale pre vás – je pravý.“

Pozerali sme sa na dosku z tmavosivého kameňa vysokú asi meter a širokú niečo vyše päťdesiat centimetrov. Stála na podstavci v sklenenej vitríne. Do rovného povrchu niekto vytesal nápisy tromi rozličnými druhmi písma. Vo vrchnej časti bolo staroegyptské obrázkové – hieroglyfy. V strede... Musel som si lámať hlavu, kým som si spomenul, ako tomu oco hovorí: démotika, druh písma z čias, keď Egypt ovládali Gréci a do egyptčiny sa dostalo množstvo gréckych slov. Posledné riadky boli grécke.

„Rosettská doska,“ predstavil som sestre ten exponát.

„Páni, nevolá sa tak nejaký počítačový softvér?“ čudovala sa Sadie.

Chystal som sa jej vysvetliť, aká je hlúpa, ale kurátor sa nervózne zasmial. „Mladá dáma, Rosettská doska sa stala kľúčom k rozlúšteniu hieroglyfov! Objavila ju Napoleonova armáda v roku 1799 a...“

„Áno, jasné,“ prerušila ho Sadie. „Už si spomínam.“

Vedel som, že to hovorí len preto, aby ho zarazila, ale oco sa nedal.

„Sadie,“ spustil, „kým nebol objavený tento kameň, normálni smrteľníci... hm, chcem povedať, nikto celé storočia nedokázal hieroglyfy prečítať. Písaný egyptský jazyk bol úplne zabudnutý. Potom jeden Angličan menom Thomas Young dokázal, že na doske je rovnaký nápis v troch rozličných jazykoch. A Francúz Champolion si dal tú námahu a rozlúštil hieroglyfické písmo.“

Sadie žula žuvačku a nevyzerala, že by ju to nejako mimoriadne ohromilo. „A čo sa tam teda píše?“

Oco pokrčil plecami. „Nič dôležité. V podstate je to poďakovanie nejakých kňazov kráľovi Ptolemaiovi V. Keď to bolo vytesané, nič mimoriadne to neznamenal. No o stáročia neskôr... o stáročia sa z toho stal mocný symbol. Vari najdôležitejšie spojenie medzi starovekým Egyptom a moderným svetom. Bol som blázon, že som si ten potenciál neuvedomil už skôr.“

Prestal som mu rozumieť a kurátor očividne tiež.

„Doktor Kane?“ spýtal sa. „Ste v poriadku?“

Oco sa zhlboka nadýchol. „Ospravedlňujem sa, doktor Martin. Len som... uvažoval nahlas. Mohli by ste odstrániť to sklo? A priniesli by ste mi láskavo z archívu tie listiny, o ktoré som vás žiadal?“

Doktor Martin prikývol. Na malom diaľkovom ovládači našťukal kód a predok skleneného boxu sa otvoril.

„Bude pár minút trvať, kým tie záznamy vyľadám,“ povedal doktor Martin. „Keby šlo o kohokoľvek iného, váhal by som, či mu poskytnúť nestrážení prístup ku kameňu. Dúfam, že budete opatrní.“

Pozrel sa na nás so Sadie, akoby sme boli nejakí vagabundi.

„Budeme dávať pozor,“ sľúbil oco.

Keď doktorove kroky stíchli, oco sa otočil k nám. Oči sa mu divo leskli. „Deti, toto je veľmi dôležité. Musíte odísť zo sály.“

Stiahol si z pleca tašku, rozopol ju a pootvoril len tak, aby mohol vytiahnuť reťaz a visáciu zámku. „Utekajte za doktorom Martinom. Jeho kanceláriu nájdete na konci haly vľavo. Vedú do nej len jedny dvere. Keď bude vnútri, omotajte to okolo kľučky a pevne zamknite. Musíme ho zdržať.“

„Ty ho chceš zamknúť?“ spýtala sa Sadie a zrazu ožila. „Úžasné!“

„Oco,“ ozval som sa, „čo sa deje?“

„Na vysvetľovanie nemáme čas,“ vyhlásil. „Máme jedinú šancu. Oni prichádzajú.“

„Kto prichádza?“ chcela vedieť Sadie.

Oco chytil Sadie okolo pliec. „Moja drahá, mám ťa rád. A je mi ľúto... je mi veľmi ľúto mnohých vecí, ale teraz nie je čas. Ak toto vyjde, všetko napravím, sľubujem. Carter, ty si statočný chlapec. Musíš mi veriť. Zamknite doktora Martina. A potom sa zdržiavajte mimo tejto sály!“

Zamknúť kurátorove dvere reťazou bola hračka. No sotva sme to urobili, obzreli sme sa späť, odkiaľ sme prišli. Videli sme, ako z egyptskej galérie vychádza modré svetlo, akoby tam oco nainštaloval obrovské žiariace akvárium.

Sadie do mňa zabodla prenikavý pohľad. „Vyklop to, ty vieš, o čo mu ide?“

„Nie,“ priznal som. „No v poslednom čase sa správa čudne. Často myslí na mamu. Má jej obrázok...“

Viac sa mi ani hovoriť nechcelo. Sadie našťastie prikývla, ako že chápe.

„Čo má v tej taške?“ spýtala sa.

„Neviem. Zakázal mi pozrieť sa do nej.“

Sadie zdvihla obočie. „A ty si sa fakt nikdy nepozrel? Bože, to si celý ty, Carter. Si nemožný.“

Chystal som sa brániť, ale v tej chvíli sa zachvela zem.

Sadie sa zľakla a schmatla ma za ruku. „Povedal nám, nech sa držíme ďalej. Aj v tom ho chceš poslúchnuť?“

Pravdupovediac, tento rozkaz mi celkom vyhovoval, ale Sadie sa už rozbehla po chodbe. Zaváhal som len na chvíľku a vyštartoval som za ňou.

Keď sme sa dostali k vchodu do egyptskej galérie, zarazili sme sa. Oco stál pred Rosettskou doskou chrbtom k nám. Na zemi okolo nej žiaril modrý kruh, akoby niekto rozsvietil žiarivky v podlahe.

Oco si vyzliekol kabát. Otvorená taška s náčiním mu ležala pri nohách a bolo v nej vidieť drevenú debničku dlhú niečo vyše pol metra, pomalovanú egyptskými znakmi.

„Čo to drží?“ zašepkala Sadie. „To je bumerang?“

Aj ja som to videl. Oco zdvihol ruku a mávol zahnutou bielou paličkou. Vážne pripomínala bumerang. No oco namiesto toho, aby ho hodil, dotkol sa ním Rosettskej dosky. Sadie zatajila dych. Oco po kameni niečo písal. Tam, kde sa ho bumerang dotkol, objavili sa v žule žiariace modré čiary. Hieroglyfy.

Nedávalo to zmysel. Ako by mohol písať žiariace slová paličkou? No ten obrázok bol jasný a výrazný: býčie rohy a pod nimi štvorček a krížik.

„Otvor sa,“ zamrmlala Sadie. Vyjavene som na ňu hľadel, pretože to znelo, akoby to slovo práve preložila, čo bol, samozrejme, ne-

zmysel. Ja sám som s ocom strávil roky, a dokázal som vylúštiť len zopár hieroglyfov. Vážne je drina naučiť sa to.

Oco zdvihol ruky. Zanôtil: „Vo-sír, i-ei.“ A na Rosettskej doske sa rozžiarili ďalšie dva modré hieroglyfy.

Hoci som bol úplne vyjavený, ten prvý som spoznal. Bolo to meno egyptského boha mŕtvych.

„Vo-sír,“ zašepkal som. Nikdy som to nepočul takto vyslovené, ale vedel som, čo to znamená. „Usir.“

„Usir, príď,“ vyhrkla Sadie ako v tranze. Potom vyvalila oči. „Nie!“ skríkla. „Oco, to nie!“

Oco sa prekvapene otočil. „Deti...“ začal, ale už bolo neskoro. Zem zaburácala. Modré svetlo sa premenilo na prenikavo biele a Rosettská doska explodovala.

Keď som sa prebral z bezvedomia, ako prvý som počul smiech – obludný, škodoradosný smiech a k tomu sirénu poplašného zariadenia múzea.

Mal som pocit, akoby ma práve prešiel traktor. Celý omámený som sa posadil a vyplňul kúsok Rosettskej dosky. Galéria bola v troskách. Po zemi okolo plápolali ohne. Obrovské sochy popadali. Sarkofágy to zrazilo z podstavcov. Kusy Rosettskej dosky sa rozleteli s takou silou, že sa zaryli do stĺpov, stien a ostatných exponátov.

Sadie ležala v bezvedomí vedľa mňa, ale vyzerala, že sa jej nič nestalo. Zdrapol som ju za plece, zatriasol ňou a ona zahundrala: „Uf.“

Pred nami namiesto Rosettskej dosky zostal len tlejúci zničený podstavec. Zem bola čierna ako od prskavky, až na žiariaci modrý kruh okolo nášho oca.

Pozeral sa naším smerom, ale nezdalo sa, že hľadá na nás. Na hlave mal krvavý škrabanec. Pevne zvieral ten bumerang.

Nechápal som, na čo sa pozerá. Potom sa sieňou zasa rozľahol ten strašidelný smiech a ja som si uvedomil, že vychádza z miesta priamo predo mnou.

Niečo stálo medzi naším ocom a nami. Spočiatku som to takmer nerozoznal – bolo to len čosi mihotavé a žeravé. No keď som sa poriadne sústredil, spozoroval som nejasný obrys – planúcu siluetu človeka.

Bol vyšší než oco a jeho smiech sa do mňa zarezával ako motorová píla.

„Dobrá práca,“ pochválil oca. „Veľmi dobrá práca, Julius.“

„Teba som nevolal!“ Ocovi sa triasol hlas. Zdvihol bumerang, ale ohnivéc mávol prstom a palička vyletela ocovi z ruky, vrazila do steny a polámala sa.

„Mňa nikto nevolá, Julius!“ spokojne zapriadol ten príznak. „No keď otvoríš dvere, musíš počítať s tým, že prídu hostia.“

„Späť do duata!“ zadunel oco. „Mám moc veľkého panovníka!“

„Ale nestraš,“ zachechtala sa ohnivá silueta. „Aj keby si vedel, ako ju používať – čo nevieš –, ten na mňa nikdy nestačil. Som najsilnejší. Teraz sa podelíš o svoj osud.“

Ničomu z toho som nerozumel, ale vedel som, že musím ocovi pomôcť. Pokúsil som sa zobrať najbližší kus kameňa, ale bol som taký vydesený, že mi zdreveneli prsty. Ruky mi boli nanič.

Oco na mňa vrhol varovný pohľad: Zmiznite odtiaľto. Uvedomil som si, že toho ohnivca naschvál drží chrbtom k nám a dúfa, že so Sadie nepozorovane zmizneme.

Sadie bola stále malátna. Podarilo sa mi ju odtiahnuť za stĺp do šera. Keď sa začala brániť, zapchal som jej ústa rukou. To ju prebralo. Pochopila, čo sa deje, a prestala protestovať.

Poplašné zariadenia zavýjali. Dvere do galérie horeli. Bezpečnostná služba sem musela už dávno vyraziť, ale netušil som, či je to pre nás dobré.

Oco sa zohol k podlahe, pričom nespúšťal nepriateľa z očí. Otvoril tú popísanú drevenú debničku. Vytiahol malú paličku, niečo ako pravítko. Čosi si pre seba zamrmal a z doštičky vyrástla drevená palica, vysoká ako on sám.

Sadie vykričla. Ani ja som neveril vlastným očiam, ale to bol len začiatok.

Oco hodil tú palicu ohnivcovi k nohám a drevo sa premenilo na obrovského hada, dlhého tri metre a širokého ako ja, s medenými šupinami a planúcimi červenými očami. Vrhol sa na ohnivého muža, ale ten ho hravo chytil za krk. Z ruky mu vyrazili biele plamene a had zhorel na popol.

„Starý trik, Julius,“ vyhlásil ohnivec.

Oco sa na nás pozrel a znovu nás pohľadom požiadal, aby sme utiekli. Niečo vo mne odmietalo uveriť, že to všetko je pravda. Možno som ešte v bezvedomí a sníva sa mi zlý sen. Sadie vedľa mňa zobrala kameň.

„Kol'kých?“ spýtal sa oco rýchlo, aby udržal nepriateľovu pozornosť. „Kol'kých som oslobodil?“

„Kol'kých asi? Všetkých piatich,“ odfrkol si muž, akoby to vysvetľoval malému decku. „To už by si mal vedieť, že sme spojení, Julius. A ja čoskoro oslobodím ďalších a tí budú veľmi radi. Mal by som byť zasa vymenovaný za vládcu.“

„Dni démonov,“ vyhrkol oco. „Oni ťa zastavia, kým nebude neskoro.“

Ohnivý muž sa rozosmial. „Myslíš, že Dom ma dokáže zastaviť? Tí starí blázni sa nedokážu ani prestať dohadovať medzi sebou. A teraz sa do toho príbehu pustíme znova. Lenže tentoraz už nepovstaneš!“

Ohnivec mávol rukou. Modrý kruh okolo ocových nôh potemnel. Oco siahol po debničke, ale tá odskočila ďalej.

„Zbohom, Usir,“ hovoril ohnivec. Znovu mávol rukou a vyčaril okolo oca žiariacu rakvu. Najskôr bola priehľadná, ale čím viac sa oco bránil a búšil do jej stien, tým bola pevnejšia a pevnejšia – menila sa na zlatý egyptský sarkofág vykladaný drahokamami. Oco naposledy zachytil môj pohľad a naznačil „Utekajte!“ a potom sa rakva vnorila do zeme, akoby sa podlaha v múzeu zmenila na vodu.

„Oco!“ zakričal som.

Sadie hodila kameňom, ale ten len neškodne preletel cez hlavu ohnivého muža.

Prízrak sa otočil a na strašnú chvíľu sa mu v plameňoch objavila tvár. Nechápal som, čo vidím. Akoby niekto cez seba položil dve hlavy – jednu takmer ľudskú, s bledou pokožkou, krutými ostrými črtami a planúcimi červenými očami, druhú zvieraciu s tmavou kožušinou a ostrými tesákmi. Horšie než pes, vlk alebo lev – také zviera som nikdy nevidel. Červené oči ma prebodávali a ja som vedel, že zomriem.

Za mnou na mramorovej dlážke haly zazneli kroky. Hlasy vyštekávali rozkazy. Bezpečnostná služba, možno polícia – ale nedostanú sa sem včas.

Ohnivec sa na nás vrhol. Keď ho od mojej tváre delil už len kúsok, niečo ho odrazilo dozadu. Vo vzduchu zapraskala elektrina. Amulet na krku sa mi nepríjemne rozpálil.

Ohnivý muž nespokojne zasyčal a premeral si ma pozornejšie. „Takže... to si ty.“

Budova sa znovu otriasla. Na opačnej strane sály sa jasne zablesklo a časť steny explodovala. Otvorom prešli dvaja ľudia – muž a dievča –, ktorých som si všimol pri obelisku. Habity im vírili okolo nôh a obidvaja držali palice.

Ohnivý muž zavrčal. Naposledy sa mi prizrel a zreval: „Veď ty sa čoskoro dočkáš, chlapče.“

Potom celá sála vzbĺkla. Nápor horúčavy mi vysal všetok vzduch z pľúc a ja som sa zrútil na zem.

Posledné, čo som si zapamätal, bol muž s rozoklanou bradou a dievča v modrom, ktorí nado mnou stáli. Počul som strážnikov, ako s krikom bežia k nám. Dievča sa nado mňa sklonilo a vytiahlo si spoza opaska dlhý zakrivený nôž.

„Musíme konať rýchlo,“ povedala tomu mužovi.

„Ešte nie,“ odpovedal trochu neochotne. Mal silný prízvuk, akoby francúzsky. „Musíme si byť istí, než ich zničíme.“

Zavrel som oči a dal sa uniešť do bezvedomia.

S
A
D
I
E

3. Vo väzení s mačkou

[Daj mi ten hlúpy mikrofón!]

Ahoj. Tu je Sadie. Braček je príšerný rozprávač. Ospravedlňujem sa zaňho. No teraz som tu ja a to je fajn.

Takže si to zhrňme: Explózia. Rosettská doska na prach. Ten rozpálený zlý chlapík. Oco v rakve. Strašidelný Francúz a arabské dievča s nožom. My v bezvedomí. Jasné?

Ako sa dalo čakať, keď som sa prebrala, pobehovali tam policajti. Oddelili nás s bratom od seba, čo mi zas až tak neprekážalo, tak či tak len otravuje. No potom ma zamkli do kurátorovej kancelárie a nechali ma tam trčať. To vieš, že na to použili tú našu reťaz. Kre-téni.

Samozrejme, bola som z toho úplne mimo. Práve ma uspalo čosi ohnivé. Videla som, ako to oca napchalo do sarkofágu a strčilo do zeme. Snažila som sa polícii všetko vyrozprávať, ale myslíš, že ma počúvali? Figu borovú!

A to najhoršie: Stále ma mrazilo, akoby mi niekto zozadu vrážal do krku ľadové ihličky. Začalo sa to, keď som sa pozerala na tie modré žiariace slová, ktoré oco maľoval na Rosettskú dosku, a ja som vedela, čo znamenajú. Nejaká rodinná choroba? Môže byť chápanie tých nezázivných egyptských nezmyslov dedičné? Pri mojom šťastí áno.

Dlho po tom, čo som vyžula žuvačku, konečne prišla policajtká a vytiahla ma z tej kancelárie. Na nič sa nepýtala. Len ma strčila do policajného auta a odviezla domov. Ani tam som nesmela babka a dedovi nič vysvetliť. Tá žena ma len zavrela do mojej izby a ja som čakala. A čakala.

Čakanie neznášam.

Chodila som sem a tam. Moja izba nie je nič nóbl, len podkrovná kutica s oknom, posteľou a so stolom. Nedá sa tam pomaly nič robiť. Mafin mi oňuchal nohy a chvost sa mu zježil ako kefa na fľaše. Asi nemá rád pach múzeí. Zasyčal a zmizol pod posteľou.

„Tak vďaka,“ zamrmlala som.

Otvorila som dvere, ale strážila tam tá policajtká.

„O chvíľu príde inšpektor,“ oznámila mi. „Zostaň, prosím, vnútri.“

Videla som dolu – zazrela som, ako dedo chodí po izbe a zalamuje rukami a Carter a policajný inšpektor sa spolu rozprávajú na pohovke. Čo hovorili, to som nepočula.

„Môžem ísť na záchod?“ spýtala som sa tej príjemnej ženskej.

„Nie.“ Zavrela mi dvere pred nosom, akoby som mohla na záchode spôsobiť nejaký výbuch. Myslím skutočný.

Vylovila som iPod a prešla si zoznam pesničiek. Nič ma nechytalo. Znechutene som ho hodila na posteľ. Keď som taká rozčúlená, že ma nebaví ani hudba, to už je čo povedať. Zaujímalo by ma, prečo sa polícia rozprávala najskôr s Carterom. To nie je fér.

Pohrávala som sa s amuletom, ktorý mi dal oco. Nikdy som nevedela, čo ten symbol znamená. Carter má, samozrejme, oko, ale ten môj vyzerá trochu ako anjel a má niečo aj zo zabijackého mimozemského robota.

Prečo, dofrasa, oca zaujímalo, či ho ešte stále mám? Jasné, že ho mám. Bol to jediný darček, ktorý mi kedy dal. No, teda okrem Mafina, ale keď zoberiem do úvahy, ako sa tá mačka správa, to možno ani poriadny dar nebol.

Oco ma v šiestich rokoch vlastne opustil. Ten náhrdelník je moje jediné spojenie s ním. Keď mám dobrý deň, prezerám si ho a spomínam. Keď je zle (čo je oveľa častejšie), hodím ho krížom cez izbu a kopnem doň a nadávam ocovi, že tu nie je. Celkom mi to pomáha. No nakoniec si ho vždy zasa dám na krk.

Pri tých čudných veciach v múzeu sa náhrdelník rozpáčil – a to si nevymýšľam. Takmer som si ho zložila, ale nemohla som si pomôcť, napadlo mi, či ma náhodou nejako nechráni.

„Ja to dám všetko do poriadku,“ povedal oco a hľadel tak prevínilo ako obvykle.

No, tak to si parádne pohnojil, oco. Čo si si myslel?

Chcelo sa mi veriť, že to všetko bol zlý sen: tie žiariace hieroglyfy, to s tým hadom, rakva. Také veci sa jednoducho nestávajú. Lenže ja viem, že áno. Nemohlo sa mi snívať nič také strašné ako tá horiaca tvár, keď sa k nám otočila. „Veď ty sa čoskoro dočkáš, chlapče,“ oznámil Carterovi, akoby sa nás chystal vypátrať. Stačilo si to predstaviť a už sa mi triasli ruky. A stále som musela myslieť aj na našu zastávku pri Kleopatrinom obelisku, ktorý chcel oco vidieť. Akoby si tým dodával odvalu. Akoby to, čo robil v Britskom múzeu, nejako súviselo s mamou.

Kĺzala som pohľadom po izbe a zastavila sa na doske stola.

Nie, pomyslela som si. To neurobím.

No podišla som k nemu a otvorila zásuvku. Odstrčila som pár starých máp, tajnú skryšiu na sladkosti, haldu úloh z matiky, ktoré som zabudla odovzdať, a pár mojich fotiek s kamoškami Liz a Emmy, ako si na trhu skúšame smiešne klobúky. A tam naspodku pod tým všetkým ležal mamin obrázok.

Babka a dedo majú tony fotiek. V skrini v hale si urobili mami nu svätyňu – majú tam odložené jej detské kresby, zošity zo strednej, fotku z promócií, jej obľúbené šperky. Je to choré. Zaprisahala som sa, že nebudem ako oni trčať v minulosti. Mamu si aj tak ledva pamätám a na tom, že je mŕtva, sa už nič nedá zmeniť.

Jeden obrázok som si však nechala. Som na ňom s mamou v našom dome v Los Angeles hneď po tom, čo som sa narodila. Mama stojí vonku na balkóne, za sebou má Tichý oceán a drží pokrčené

tučné bábo, z ktorého jedného dňa vyrastie človek. Ako decko som nevyzerala bohvieako, ale mama bola krásna, dokonca aj v tých šortkách a deravom tričku. Tmavomodré oči. Svetlé vlasy, vzadu zopnuté. Perfektná pleť. V porovnaní s ňou som na tom strašne. Každý tvrdí, že sa na ňu podobám, ale nedokážem sa zbaviť ani tých vyrážok na brade, nieto aby som vyzerala tak dospelo a krásne.

[Prestaň robiť grimasy, Carter.]

Tá fotka ma tak fascinovala, pretože si ani poriadne nepamätám, ako sme spoločne žili. No odložila som si ju najmä kvôli tomu obrázku na maminom tričku: je to symbol života – anch.

Moja mŕtva mama nosila na tričku symbol života. Smutnejšie to byť nemohlo. No usmievala sa do fotoaparátu, akoby vedela o nejakom tajomstve. Akoby sa s ocom bavili na nejakom súkromnom vtipe.

Niečo sa mi vynorilo z podvedomia. Ten tučný chlapík v kabáte, ktorý sa hádal s ocom na ulici – ten vrazil niečo ako per anch.

Myslel anch ako symbol života? A ak áno, čo je to per? Želanie to nebude.

Prepadol ma strašný pocit, že keby som videla slová per anch napísané hieroglyfmi, vedela by som, čo to znamená.

Odložila som maminu fotku. Zobrala som ceruzku a obrátila jednu starú úlohu z matiky. Čo by sa stalo, keby som sa to pokúsila napísať? Napadol by mi jednoducho ten správny znak?

Sotva som priložila ceruzku na papier, otvorili sa dvere. „Slečna Kanová?“

Otočila som sa a pustila ceruzku.

Vo dverách mojej izby stál inšpektor a mračil sa. „Čo to robíš?“ „Matiku,“ vyhrkla som.

Mám dosť nízky strop, takže inšpektor sa musel zohnúť, aby mohol vojsť. Mal na sebe béžový oblek, ktorý sa mu hodil k šedivým

vlasom a bledej tvári. „Takže, Sadie. Som hlavný inšpektor Williams. Porozprávame sa, áno? Sadnime si.“

Naschvál som si nesadla, a teda ani on nie, čo ho muselo rozčuľovať. Je ťažké tváriť sa, že máš všetko pod kontrolou, keď sa hrbíš ako Quasimodo.

„Povedz mi všetko, prosím,“ požiadal ma, „od chvíle, keď si ťa oco prišiel vyzdvihnúť.“

„Už som to povedala polícii v múzeu.“

„Tak ešte raz, ak ti to neprekáža.“

A tak som mu to všetko vyrozprávala. Prečo nie? Keď som mu opisovala tie záhady ako žiariace písmená a hadia palica, ľavé obočie sa mu šplhalo čoraz vyššie.

„No, Sadie,“ poznamenal. „Máš celkom slušnú fantáziu.“

„Ja neklamem, inšpektor. A to obočie vám chce utiecť z hlavy.“

Pokúsil sa pozrieť na vlastné obočie a vystrúhal grimasu. „No tak, Sadie, ja viem, že je to pre teba ťažké. Chápem, že chceš zachrániť ocovu povesť. No tvoj otec zahynul...“

„Chcete povedať, že sa prepadol do zeme v rakve,“ opravila som ho. „Nie je mŕtvy.“

Inšpektor Williams rozhodil ruky. „Sadie, je mi to veľmi ľúto. No musíme zistiť, prečo urobil tú vec... hm...“

„Akú vec?“

Smutne si odkašľal. „Tvoj oco zničil artefakty nevyčísliteľnej hodnoty a pritom očividne zabil aj seba. Veľmi radi by sme vedeli, prečo to urobil.“

Vypleštila som naňho oči. „Chcete povedať, že oco je terorista? Zbláznili ste sa?“

„Hovorili sme s niekoľkými jeho kolegami. Dozvedel som sa, že od smrti tvojej matky sa začal správať nevyočítateľne. Uzavrel sa do seba a začal byť posadnutý štúdiom, čoraz viac času trávil v Egypte...“

„Je predsa egyptológ! Mali by ste ho hľadať, a nie sa vypytovať na také sprostosti!“

„Sadie,“ zvýšil hlas a ja som z jeho tónu vycítila, že by ma najradšej zaškrtil. Zaujímavé, taký pocit mám z množstva dospelých.

„V Egypte sú extrémistické skupiny, ktoré protestujú proti tomu, že egyptské pamiatky majú v zbierkach múzeá v iných krajinách. Takí ľudia sa mohli s tvojím ocom spojiť. Vo svojom stave bol pre nich možno ľahký cieľ. Ak si od neho počula nejaké mená...“

Vrhla som sa okolo inšpektora k oknu. Tak som sa rozčúlila, že som ani nedokázala uvažovať. Odmietala som uveriť, že oco je mŕtvy. Nie, nie a nie. A terorista? Preboha! Prečo sú dospelí takí idioti? Večne prikazujú „hovor pravdu“, a keď to robíš, neveria ti. Tak čo si z toho máme vybrať?

Civela som dolu na tmavú ulicu. Zrazu ten pocit mravčenia v zátylku zosilnel. Zaostrila som na ten uschnutý strom, pri ktorom som sa zišla s ocom. V tlmenom svetle pouličnej lampy tam stál a hľadel na mňa tučný chlap v čiernom kabáte, okrúhlych okuliaroch a klobúku – ten, ktorého oco volal Amos.

Asi som sa mala zľaknúť, keď ma v noci potme pozoroval taký tajomný človek. No tváril sa veľmi ustarostene. A pripadal mi vážne povedomý. Rozčuľovalo ma, že si nemôžem spomenúť prečo.

Inšpektor za mnou si odkašľal. „Sadie, tebe nikto ten výbuch v múzeu nevyčíta. My vieme, že si do toho bola zatiahnutá proti svojej vôli.“

Otočila som sa od okna. „Proti svojej vôli? Veď ja som zamkla toho kurátora v kancelárii.“

Inšpektorovi zasa začalo obočie poskakovať na čele. „Nech to je, ako chce, určite si netušila, čo sa tvoj oco chystá urobiť. Možno do toho bol zapletený tvoj brat...“

Odfrkla som si. „Carter? Ale choďte.“

„Takže chceš chrániť aj jeho. Berieš ho ako skutočného brata, mám pravdu?“

Nemohla som uveriť vlastným ušiam. Najradšej by som mu bola jednu vrazila. „Ako sa opovažujete? Pretože nevyzerá ako ja?“

Inšpektor zažmurkal. „Ja som len myslel...“

„Ja viem, čo ste si mysleli. Samozrejme, že je to môj vlastný brat!“

Inšpektor Williams ospravedlňujúco zdvihol ruky, ale ja som stále zúrila. Aj keď ma Carter štvie, neznášam, keď si ľudia myslia, že nie sme príbuzní. Alebo keď sa na oca pozerajú pochybovačne

a neveria mu, že my traja sme rodina – akoby na tom bolo niečo zlé. Ako ten hlúpy doktor Martin tam v múzeu. Alebo inšpektor Williams. Stáva sa to vždy, keď sme oco, ja a Carter spolu. Úplne vždy.

„Ospravedlňujem sa, Sadie,“ utešoval ma inšpektor. „Chcel by som len oddeliť nevinných od vinných. Pre všetkých bude oveľa jednoduchšie, ak budeš spolupracovať. Dáš nám akúkoľvek informáciu. Všetko, čo tvoj oco povedal. Napríklad mená ľudí, ktorých spomenul.“

„Amos,“ vyhrkla som, len aby som videla, čo on na to. „Stretol sa s nejakým človekom, čo sa volá Amos.“

Inšpektor Williams si vzdychol. „Sadie, to nemohol. Určite to vieš. S Amosom sme telefonovali ani nie pred hodinou. Je u seba doma v New Yorku.“

„On nie je v New Yorku!“ nedala som sa. „Je priamo...“

Pozrela som sa z okna. Amos zmizol. Dofrasa, to sa dalo čakať.

„To nie je možné,“ pokrútila som hlavou.

„Presne tak to je,“ potvrdil inšpektor.

„No on tam bol!“ vyhlásila som. „Kto to je? Nejaký ocov kolega? Ako ste vedeli, že mu máte volať?“

„No tak, Sadie. Prestaň to na nás hrať.“

„Hrať?“

Inšpektor si ma chvíľu premeriaval, potom zaťal zuby, akoby sa rozhodol. „Od Cartera sme sa už dozvedeli, ako to bolo. Nechcel som ťa rozrušiť, ale povedal nám všetko. Pochopil, že už nemá zmysel otca chrániť. Aj ty by si nám mohla pomôcť, nikto ťa z ničoho neobviní.“

„Nemali by ste klamať deťom!“ zajačala som a dúfala, že to bude počuť až dolu. „Carter by proti ocovi nikdy nepovedal ani slovo a ani ja to neurobím!“

Inšpektor nemal dosť slušnosti ani na to, aby sa zatváril rozpačito.

Založil si ruky. „Je mi ľúto, že sa na to pozeráš takto, Sadie. Obávam sa, že je načase ísť dolu... a prebrať dôsledky s tvojimi starými rodičmi.“

4. Unesení takmercudzincom

S
A
D
I
E

Rodinné stretnutia jednoducho milujem. Je to skvelé – vianočné girlandy okolo kozuba, kanvica skvelého čaju a inšpektor Scotland Yardu, ktorý sa ťa chystá strčiť do basy.

Carter ležal na pohovke a zvieral ocovu tašku. Zaujímalo by ma, prečo mu ju polícia nechala. Mal by to byť dôkaz alebo také niečo, ale inšpektor si ju podľa všetkého ani nevšimol.

Carter vyzeral hrozne – myslím ešte horšie než inokedy. Fakt, ten chalan nikdy nechodil do normálnej školy a oblieka sa ako malý profesor: večne chodí v kaki nohaviciach, košeli a mokasínach. No ak si odmyslím tie nemožné handry, nevyzerá až tak zle. Je dosť vysoký a štíhly a má super vlasy. Oči zdedil po ocovi a Liz a Emma mi dokonca hovorili, že podľa fotiek sa im zdá fajn, čo nemôžem brať tak vážne, pretože za a) je to môj brat a za b) kamošky sú trošku mimo. No čo sa týka oblečenia, Carter by nezistil, že je niečo super, ani keby ho to uhryzlo do zadku.

[Nezazeraj tak na mňa, Carter. Vieš, že je to pravda.]

Určite som sa na neho nemohla našťvať. Ocovu zmiznutie ho zložilo ešte viac než mňa.

Vedľa neho sedeli babka s dedom a tváрили sa dosť nervózne. Na stole stála kanvica čaju a tanier sušienok, ale nikto sa neponúkol. Hlavný inšpektor Williams mi ukázal na jedinú voľnú stoličku.

Potom začal dôležito pochodovať pred kozubom. Pri predných dverách stáli ďalší dvaja policajti – tá žena a chlap ako hora, ktorý hypnotizoval sušienky.

„Vážení Faustovci,“ vyhlásil inšpektor Williams, „obávam sa, že tu máme dve deti, ktoré nie sú ochotné spolupracovať.“

Babka sa hrala s lemom na šatách. Človek by neveril, že je mama príbuzná. Babka je bledá a krehká ako prútik, pričom mama všade na fotkách vyzerá šťastná a plná života. „Sú to ešte len deti,“ vyrazila zo seba. „Určite im to nebudete vyčítať.“

„Pche!“ zadunel dedo. „To je smiešne, inšpektor. Ony za nič nemôžu!“

Dedo je bývalý hráč ragby. Má svalnaté ruky, brucho príliš veľké na každú košeľu a oči zapadnuté hlboko v tvári, akoby mu ich tam niekto vtláčil (no, vlastne mu tam vrazil pred rokmi oco, ale to sem nepatrí). Dedo vie nahnať strach. Ľudia sa mu väčšinou pracú z cesty, ale na inšpektora Williamsa nezapôsobil.

„Pán Faust,“ obrátil sa naňho, „čo si asi tak predstavujete, že bude v zajtrajších titulkoch? ‘Útok na Britské múzeum. Rosettská doska zničená. Váš zať...‘“

„Bývalý zať,“ opravil ho dedo.

„... pravdepodobne vyletel do vzduchu pri výbuchu alebo utiekol a v tom prípade...“

„On neutiekol!“ vykrikla som.

„Musíme zistiť, kde je,“ pokračoval inšpektor. „A jediní svedkovia, vaše vnúčatá, mi nechcú povedať pravdu.“

„Povedali sme vám pravdu,“ ozval sa Carter. „Oco nezomrel. Prepadol sa do zeme.“

Inšpektor Williams sa pozrel na deda, akoby chcel povedať: Vidíte to? Potom sa pustil do Cartera. „Mladý muž, tvoj otec spáchal zločin. A nechal vás tam, aby ste niesli následky...“

„To nie je pravda!“ vyštekla som a hlas sa mi triasol od hnevu. Jasný, nechcelo sa mi veriť, že by nás oco naschvál nechal napospas polícii. No tá predstava, že ma opustil, dosť to bolelo.

„No tak, dievča,“ upokojoval ma dedo, „pán inšpektor si len robí svoju prácu.“

„Robí ju zle!“ odsekla som.

„Dajme si všetci trochu čaju,“ navrhla babka.

„Nie!“ vyhrkli sme s Carterom súčasne, až mi babky prišlo ľúto, pretože sa takmer zavrtala do pohovky.

„Môžeme vás obžalovať,“ varoval ma inšpektor. „Môžeme, a aj to urobíme...“

Stuhol. Potom niekoľkokrát zažmurkal, akoby zabudol, čo chcel povedať.

Dedo sa zamračil. „No, inšpektor?“

„Áno...“ zasnene zamrmľal hlavný inšpektor Williams. Siahol si do vrecka a vytiahol modrú knižočku – americký pas. Hodil ho Carterovi do lona.

„Budeš vyhostený,“ oznámil mu. „Do dvadsiatich štyroch hodín opustíš krajinu. Ak ťa ešte budeme potrebovať vypočuť, skontaktujeme ťa prostredníctvom FBI.“

Carterovi klesla sánka. Civel na mňa a ja som musela uznať, že je to fakt dosť čudné. Inšpektor úplne zmenil taktiku. Ešte pred chvíľou sa nás chystal zavrieť, o tom som nepochybovala. A potom sa z ničoho nič rozhodol Cartera vyhostiť? Dokonca aj tí druhí dvaja policajti z toho boli vedľa.

„Pane?“ spýtala sa tá žena. „Vážne myslíte...“

„Ticho, Linleyová. Vy dvaja môžete ísť.“

Policajti váhali, až Williams mávol rukou, akoby odháňal spľšky. Potom odišli a zavreli za sebou dvere.

„Tak počkať,“ ozval sa Carter. „Môj oco zmizol, a vy odo mňa chcete, aby som opustil krajinu?“

„Tvoj otec je buď mŕtvý, alebo na úteku, synak,“ vyhlásil inšpektor. „Vyhostenie z krajiny je najmiernejšie riešenie. Už je to zariadené.“

„Kto to zariadil?“ chcel vedieť dedo. „Kto to schválil?“

„Kto...“ Inšpektor zasa nasadil ten komický tupý pohľad. „Príslušné úrady. Verte mi, je to lepšie než väzenie.“

Carter vyzeral príliš zničený na to, aby niečo povedal, ale kým som ho mohla začať ľutovať, otočil sa inšpektor Williams ku mne. „A pre teba platí to isté, slečinka.“

Malá som pocit, akoby som dostala jednu kladivom.

„Vy ma chcete vyhostiť?“ neveriacky som vydýchla. „Veď ja tu žijem!“

„Si americká občianka. A za daných okolností bude najlepšie, ak sa vrátiš domov.“

Len som na neho vypliešala oči. Nepamätám si na nijaký iný domov než na tento byt. Kamošky zo školy, moja izba, všetko, čo som poznala, bolo tu. „A kam mám asi tak ísť?“

„Inšpektor,“ ozvala sa babka roztraseným hlasom. „To nie je fér. Nechce sa mi veriť...“

„Dám vám čas na rozlúčku,“ prerušil ju inšpektor. Potom sa zamračil, akoby ho samotného poplietlo, čo práve urobil. „Ja... musím ísť.“

Nedávalo to zmysel a inšpektor si to zrejme uvedomoval, ale tak či tak vykročil k dverám. Keď ich otvoril, takmer som nadskočila na stoličke, pretože tam stál Amos, ten chlap v čiernom. Pršiplášť a klobúk niekam odložil, ale stále mal na sebe ten istý prúžkovaný oblek a okuliare s okrúhlymi obrúčkami. V zapletených vlasoch sa mu leskli zlaté koráliky.

Myslela som, že inšpektor niečo povie alebo sa bude čudovať, ale vôbec si Amosa nevšimol. Prešiel rovno okolo neho a zmizol do noci.

Amos vošiel dnu a zavrel za sebou dvere. Babka a dedo vstali.

„To ste vy!“ zavrčal dedo. „To som mal vedieť. Keby som bol mladší, rozsekal by som vás na kusy.“

„Zdravím vás, milí Faustovci,“ povedal Amos. Pozrel sa na Cartera a na mňa, akoby sme boli problém, ktorý treba vyriešiť. „Je načase sa porozprávať.“

Amos sa správval, akoby bol doma. Zvalil sa na pohovku a nalial si čaj. Zahryzol do sušienky, čo bola odvaha, pretože babkine sušienky sú hrozné.

Myslela som, že dedovi vybuchne hlava. Tvár mal úplne bordo-vú. Obišiel Amosa zozadu a zahnal sa, akoby ho chcel udrieť, ale Amos ďalej chrúmal sušienku.

„Sadnite si, prosím,“ povedal nám.

Všetci sme si sadli, aj keď nechápem prečo – akoby sme čakali na jeho rozkaz. Dokonca aj dedo spustil ruku a obišiel pohovku. Sadol si vedľa Amosa a znechutene vzdychol.

Amos popíjal čaj a dosť nespokojne si ma premeriaval. To nie je fér, pomyslela som si. Na to, čo sme mali za sebou, som nevyzerala až tak zle. Potom sa pozrel na Cartera a zahundral.

„Hrozné načasovanie,“ mrmal si. „No inak to nejde. Budú musieť ísť so mnou.“

„Prosím?“ vykrikla som. „Ja s cudzím človekom, špinavým od sušienok, nikam nejdem!“

Fakt mal všade po tvári omrvinky, ale zrejme mu to neprekážalo, pretože sa ani neobťažoval presvedčiť sa, či neklamem.

„Ja nie som cudzí, Sadie,“ pokrútil hlavou. „Nepamätáš si ma?“

Desilo ma, keď sa mi prihováral tak familiárne. Mala som pocit, že by som ho mala poznať. Mrkla som na Cartera, ale ten vyzeral rovnako vyjavene ako ja.

„Nie, Amos,“ šepla babka roztraseným hlasom. „Sadie si zobrať nemôžete. Dohodli sme sa.“

„Julius tú dohodu dnes porušil,“ namietal Amos. „Viete, že po tom, čo sa stalo, sa o Sadie už nemôžete starať. Obidvaja majú jedínú šancu – ísť so mnou.“

„Prečo by sme s vami mali niekam chodiť?“ spýtal sa Carter. „Takmer ste sa s ocom pobili!“

Amos sa pozrel na tašku na Carterových kolenách. „Vidím, že si si nechal otcovu tašku. To je dobre. Budeš ju potrebovať. A pokiaľ ide o bitky, tých máme s Juliusom za sebou už dosť. Ak si si nevšimol, Carter, snažil som sa ho zastaviť, kým urobí niečo nepremyslené. Keby ma bol počúvol, tak by sa do tejto situácie nedostal.“

Nemala som šajn, o čom rozpráva, ale dedo tomu asi rozumel.

„Vy a tie vaše povery!“ vyrútil sa. „Povedal som vám, že o nič také nestojíme.“

Amos ukázal na zadný dvorček. Sklenenými dvermi bolo vidieť svetlá na Temži. V noci bol odtiaľ celkom slušný výhľad, lebo človek nevidel tie schátrané domy v okolí.

„Takže povery?“ opakoval Amos. „A napriek tomu ste si našli miesto na bývanie na východnom brehu rieky.“

Dedo očervenel ešte viac. „To bol Rubín nápad. Myslela si, že nás to ochráni. No zmyšľila sa v množstve vecí, však? Napríklad keď verila Juliusovi a vám!“

Amos sa tváril, že je mu to fuk. Zaujímavo voňal – po starom korení, živici a jantári, ako tie obchodíky s vonnými tyčinkami.

Dopil čaj a pozrel sa priamo na babku. „Pani Faustová, vy viete, čo sa začalo. Polícia je ten najmenší problém.“

Babka preglgla. „Vy... vy ste tomu inšpektorovi zmenili myšlienky. Donútili ste ho, aby vyhostil Sadie.“

„Keby som to neurobil, tak by deti zavrel,“ povedal Amos.

„Počkať,“ vložila som sa do toho. „Vy ste zmenili inšpektorovi Williamsovi myšlienky? Ako?“

Amos pokrčil plecami. „Nie natrvalo. Vlastne by sme sa mali tak do hodiny dostať do New Yorku, kým sa inšpektor Williams začne čudovať, prečo vás pustil.“

Carter sa neveriacky zasmial. „Z Londýna do New Yorku sa za hodinu nedostanete. Ani tým najrýchlejším lietadlom.“

„To nie,“ súhlasil Amos. „Lietadlom nie.“

Otočil sa späť k babke, akoby bolo všetko dohodnuté. „Pani Faustová, Carter a Sadie majú len jedinú šancu. Vy to viete. Pôjdu do domu v Brooklyne. Tam ich môžem chrániť.“

„Vy máte dom?“ čudoval sa Carter. „V Brooklyne?“

Amos mu venoval pobavený úsmev. „Rodinné sídlo. Tam budete v bezpečí.“

„No oco...“

„Teraz mu nemôžete pomôcť,“ smutne vyhlásil Amos. „Je mi to ľúto, Carter. Vysvetlím ti to až potom, ale Julius by chcel, aby ste boli v bezpečí. A preto sa musíme rýchlo presunúť. Obávam sa, že som vám zostal len ja.“

To bolo podľa mňa dosť sprosté. Carter sa pozrel na babku a deda. Potom nešťastne prikývol. Vedel, že ho u seba nechcú. Odjakživa im pripomínal nášho oca. Jasné, je to hlúpy dôvod, prečo odmietat vlastného vnuka, ale je to tak.

„No, Carter nech si robí, čo chce,“ ozvala som sa. „Lenže ja bývam tu. A predsa neodídem s cudzím človekom, nie?“

Pozrela som sa na babku, aby mi pomohla, ale tá sa tvárila, že ju odrazu hrozne zaujímajú čipkové obrúsky na stole.

„Dedo, predsa...“

No ani on sa na mňa nepozrel. Obrátil sa na Amosa: „Dokážete ich dostať z krajiny?“

„Počkať!“ protestovala som.

Amos vstal a oprášil si omrvinky zo saka. Došiel k dverám na dvorček a zahľadel sa na riekku. „Polícia sa čoskoro vráti. Povedzte im, čo chcete. Nenájdú nás.“

„Vy nás chcete uniesť?“ spýtala som sa celá omráčená. Pozrela som sa na Cartera. „Veril by si tomu?“

Carter si prehodil tašku cez plece. Potom sa zdvihol, akoby sa chystal na odchod. Možno už len chcel vypadnúť z toho bytu. „Ako sa chcete dostať do New Yorku za hodinu?“ spýtala som sa Amosa. „Hovorili ste, že lietadlom nie.“

„Samozrejme, že nie,“ prikývol Amos. Priložil prst k oknu a nakreslil niečo na zarosené okno – ďalší hlúpy hieroglyf.

„Loď,“ vydýchla som. Potom mi došlo, že som to preložila nahlas a že by to odo mňa nikto nečakal.

Amos si ma premeral ponad okuliare. „Ako si...“

„Teda, to posledné vyzerá ako loď,“ vyhrkla som. „No to nemôžete myslieť vážne. To je smiešne.“

„Pozrite sa!“ skríkol Carter.

Pritisla som sa na dvere vedľa neho. Dolu na nábreží kotvila loď. Lenža nebola to normálna loď. Bola to egyptská papyrusová loď, vpredu horeli dve fakle a vzadu mala veľké kormidlo. Stála pri ňom postava v čiernom pršiplášti a klobúku – obidvoje možno patrilo Amosovi.

Priznávam, že tentoraz som nemala slov.

„Týmto,“ pochybovačne zamrmlal Carter, „sa máme dostať až do Brooklynu?“

„Už by sme mali vyraziť.“

Otočila som sa k babke. „Babi, prosím ťa!“

Zotrela si z tváre slzu. „Bude to tak najlepšie, moja milá. Mala by si so sebou vziať aj Mafina.“

„Á, samozrejme,“ prikývol Amos. „Na mačku predsa nesmieme zabudnúť.“

Pozrel k schodom. Mafin vyrazil dolu ako blesk a skočil mi do náručia, akoby na to čakal. Nikdy predtým to nerobil.

„Kto ste?“ spýtala som sa Amosa. Bolo jasné, že mi už nezostáva veľa možností, ale chcela som aspoň poznať odpovede. „Nemôžeme len tak odísť s cudzím človekom.“

„Ja nie som cudzí.“ Amos sa na mňa usmial. „Som z rodiny.“

A ja som si zrazu vybavila jeho tvár, ako sa na mňa usmieva a hovorí: „Všetko najlepšie k narodeninám, Sadie.“ Bola to taká stará spomienka, že som ju dávno pustila z hlavy.

„Strýko Amos?“ spýtala som sa celá prekvapená.

„Presne tak, Sadie,“ usmial sa. „Som Juliusov brat. A teraz poďte. Čaká nás dlhá cesta.“

5. Zoznamujeme sa s opicou

C
A
R
T
E
R

To som zasa ja Carter. Pardon. Museli sme na nejaký čas prestať s nahrávaním, pretože nás sledovali – no, k tomu sa dostaneme neskôr.

Sadie rozprávala, ako sme odišli z Londýna, však?

Skrátka, išli sme za Amosom k tej zvláštnej lodi zakotvenej na nábřeží. Pod pazuchou som si niesol ocovu tašku. Stále sa mi nechcelo veriť, že zmizol. Cítil som sa previnilo, že odchádzam z Londýna bez neho, ale v jednej veci som musel dať za pravdu Amosovi: Práve teraz ocovi pomôcť nemôžeme. Strýkovi som neveril, ale bol som presvedčený, že ak chcem zistiť, čo sa stalo s ocom, musím ísť s ním. Zdalo sa, že je jediný, kto niečo vie.

Amos vyšiel na palubu tej papyrusovej lode. Sadie naskočila hneď za ním, ale ja som zaváhal. Podobné lode som už videl na Níle a veľmi stabilné sa mi nezdali.

Sú vlastne zviazané z vlákien rastlín – ako obrovská plávajúca rohož. Ani tie fakle vpredu mi nepripadali práve rozumné – pohľad na ne vo mne vyvolával dojem, že ak sa nejakým zázrakom nepotopíme, tak zhoríme. Kormidlo vzadu obsluhoval maličký chlapík v Amosovom čiernom pršiplášti a klobúku. Ten klobúk mal narančený do čela, takže som mu nevidel do tváre. Ruky a nohy sa mu strácali v záhyboch kabáta.

„Čo tú vec poháňa?“ spýtal som sa Amosa. „Nemá nijaké plachty.“

„Nechaj to na mňa.“ Amos mi podal ruku.

Noc bola chladná, ale sotva som vstúpil na palubu, zrazu mi bolo teplejšie, akoby nás tie fakle svojou žiarou zohrievali. Uprostred lode stála búda zo spletených rohoží. Mafin ju zo Sadinho náručia oňuchal a zavrčal.

„Sadnite si dnu,“ ukázal nám Amos. „Cesta bude možno trochu drsná.“

„Ja postojím, vďaka.“ Sadie kývla k malému chlapíkovi vzadu. „Kto je pri kormidle?“

Amos sa tváril, že tú otázku nepočul. „Všetci sa držte!“ Kývol kormidelníkovi, loď sa mykla a vyrazila.

Ten pocit sa ťažko opisuje. Poznáš to šteklenie v bruchu, keď si na horskej dráhe a rútiš sa dolu? Bolo to niečo podobné, až na to, že sme nepadali a ten pocit nás neopúšťal pekelné dlho. Loď plávala úžasnou rýchlosťou. Svetlá mesta sa rozmazali a potom ich zhltna hustá hmla. Z tmy sa ozývali strašidelné zvuky: šušťanie a syčanie, vzdialené výkriky, hlasy šepkajúce v jazykoch, ktorým som nerozumel.

Namiesto šteklenia v bruchu sa mi začal dvíhať žalúdok. Zvuky zosilneli, až som takmer kričal aj ja. Potom loď zrazu spomalila. Všetko stíchlo a hmla zmizla. Svetlá mesta sa vrátili a boli jasnejšie než predtým.

Týčil sa nad nami most, oveľa vyšší než všetky mosty v Londýne. Žalúdok sa mi rozhojdal. Naľavo som zbadal známu siluetu – Chryslerov mrakodrap, Empire State Building.

„To nie je možné,“ vydýchol som. „To je New York.“

Sadie bola rovnako zelená, ako som si pripadal ja sám. Stále zvierala Mafina, ktorý mal zavreté oči, a zdalo sa, že pradie. „To predsa nie je možné,“ vykrikla Sadie. „Trvalo to len pár minút.“

Napriek tomu sme boli tam, plávali sme po East River priamo pod Williamsburským mostom. Ladne sme zastali pri malej lodenici na brooklynskej strane rieky. Pred sebou sme mali skladisko plné šrotu a starých stavebných zariadení. Uprostred toho všetkého,

priamo pri vode, sa týčil veľký továrenský sklad, steny samé grafity, okná zadbenné.

„Toto nie je nijaké rodinné sídlo,“ vyhlásila Sadie. Má fakt perfektný postreh.

„Pozrite sa ešte raz.“ Amos ukázal na vrch budovy.

„Ako... ako si...“ Hlas ma zradil. Netušil som, prečo som si to nevšimol predtým, ale teraz to bolo jasne vidieť: päťposchodový dom posadený na streche skladiska ako ďalšie poschodie torty. „Predsa si si tam hore nemohol postaviť dom?!“

„To je na dlhé rozprávanie,“ mávol rukou Amos. „No potrebovali sme súkromie.“

„A toto je východný breh?“ spýtala sa Sadie. „Niečo také si hovoril v Londýne – že naši starí rodičia žijú na východnom brehu.“

Amos sa usmial. „Áno. Výborne, Sadie. Za starých čias sa vždy žilo na východnom brehu Nílu, tam vychádzalo slnko. Mŕtvi sa pochovávali západne od rieky. Považovalo sa za nešťastné, dokonca nebezpečné tam žiť. Tá tradícia je stále silná... medzi našincami.“

„Našincami?“ opakoval som nechápavo, ale Sadie mi do toho skočila s ďalšou otázkou.

„Takže na Manhattane žiť nemôžeš?“ spýtala sa.

Amos pokrčil obočie a pozrel sa k Empire State Building. „Manhattan má iné problémy. Iných bohov. Lepšie je, keď sa držíme od seba čo najďalej.“

„Čože má iných?“ chcela vedieť Sadie.

„Nič.“ Amos prešiel okolo nás ku kormidelníkovi. Zobral mu klobúk a pršiplášť – a pod nimi nezostalo nič. Kormidelník tam jednoducho nebol. Amos si nasadil klobúk, preložil si pršiplášť cez ruku a ukázal ku kovovému schodisku, ktoré sa tiahlo po okraji skladiska až k domu na streche.

„Všetci na breh,“ zavelil. „Víta vás dvadsiaty prvý nom.“

„Gnóm?“ spýtal som sa, keď sme za ním vychádzali po schodoch. „Myslíš tých maličkých trpaslíkov?“

„Preboha, to nie,“ zhrozil sa Amos. „Tí strašne smrdia.“

„Povedal si predsa...“

„Nom, n-o-m. To slovo pochádza zo staroveku, keď bol Egypt rozdelený na štyridsaťdva provincií. Dnes je ten systém trochu iný. Stali sme sa globálnymi. Svet je rozdelený na tristošesťdesiat nomov. Egypt je, samozrejme, prvý. A metropolitná oblasť New York je dvadsiaty prvý.“

Sadie sa na mňa pozrela a poťukala si po čele.

„Nie, Sadie,“ povedal Amos, a ani sa neobzrel. „Blázon nie som. Ešte sa toho musíte veľa naučiť.“

Dostali sme sa hore. Hľadel som na dom a nemohol som uveriť vlastným očiam. Bol vysoký najmenej pätnásť metrov, postavený z obrovských vápencových blokov a okien v oceľových rámoch. Okolo nich boli vyryté hieroglyfy a steny tak svietili, že to vyzeralo ako moderné múzeum skrížené so starovekým chrámom. No najčudnejšie bolo, že keď som sa pozrel inam, zdalo sa, akoby celá budova zmizla. Vyskúšal som to niekoľkokrát, len aby som si bol istý. Keď som sa po dome pozrel kútikom oka, nebol tam. Musel som sa nútiť zaostriť naň pohľad, ale vyžadovalo si to nadľudské úsilie.

Amos sa zastavil pred vchodom veľkým ako vráta do garáže – pred tmavým mohutným dreveným štvorcem, na ktorom nebolo vidieť nijakú kľučku ani zámku. „Carter, choď prvý.“

„Hm, ako mám...“

„Čo myslíš ako?“

Fajn, ďalšia záhada. Chystal som sa navrhnuť, že použijeme Amosovu hlavu ako baranidlo a uvidíme. Potom som sa na dvere pozrel znova a mal som zvláštny pocit. Natiahol som ruku a pomaly ju dvíhal. Dverí som sa pritom nedotýkal, ale tie kopírovali môj pohyb – vysúvali sa nahor, až zmizli v strope.

Sadie vyzerala ohromene. „Ako...“

„Ja neviem,“ priznal som rozpačito. „Možno pohybový senzor?“

„Zaujímavé,“ povedal Amos trošku nešťastne. „Ja by som to tak neurobil, ale bolo to veľmi dobré. Pozoruhodne dobré.“

„Hm, vďaka.“

Sadie sa pokúsila vojsť prvá, ale keď stúpila na prah, Mafin zakvĺlil a takmer sa jej vytrhol z náručia.

Sadie sa zaknísala. „Čo to bolo, chlpáč?“

„Aha, no jasné,“ vyhrkol Amos. „Ospravedlňujem sa.“ Položil mačke ruku na hlavu a slávnostne vyhlásil: „Môžeš vstúpiť.“

„On potrebuje povolenie?“ zaujímalo ma.

„Zvláštne okolnosti,“ odpovedal Amos, čím mi toho veľa nevy-svetlil, ale vošiel dnu a viac už nepovedal. Išli sme za ním a tento-raz zostal Mafin pokojný.

„Božemôj...“ Sadie zostala stáť s otvorenými ústami. Zaklonila hlavu, aby sa pozrela na strop, a ja som sa bál, aby jej žuvačka ne-padla do krku.

„Áno,“ povedal Amos. „Toto je veľká izba.“

Bolo jasné, čo tým myslí. Strop s cédrovými trámami vo výške piateho poschodia podopierali kamenné stĺpy s vyrytými hieroglyfmi. Steny zdobila zvláštna zmes hudobných nástrojov a starovekých egyptských zbraní. Okolo miestnosti sa ťahali tri poschodia balkónov s radmi dverí, ktoré viedli z hlavného priestoru niekam ďalej. Kozub bol taký veľký, že by v ňom mohlo parkovať auto, nad rímou stál televízor s plazmovou obrazovkou a po bokoch mohutné kožené pohovky. Na podlahe ležal koberček z hadej kože, lenže bol dlhý dvanásť metrov a široký takmer päť metrov – väčší než akýkoľvek had. Vonku za sklenenými stenami som videl terasu, ktorá obklopovala celý dom. Nechýbal na nej bazén, miesto na stolovanie ani rozpálený kôš na oheň. A na druhom konci veľkej izby boli dvojité dvere s Horovým okom a na nich reťaze s tuctom visacích zámok. Zaujímalo ma, čo sa za nimi skrýva.

No najviac sa mi páčila takmer desaťmetrová socha z čierneho mramoru uprostred veľkej izby. Odhadoval som, že znázorňuje nejakého egyptského boha, pretože tá postava mala ľudské telo a zvieračiu hlavu – ako bocian alebo žeriav s dlhým krkom a poriadnym zobákom.

Boh bol oblečený v starovekom štýle v sukni a šerpe, s golie-rom okolo krku. V jednej ruke držal stylus – starý nástroj na písanie – a v druhej rozmotaný zvitok, akoby práve zapisoval hieroglyfy: anch – egyptský križ so slučkou a okolo nej obdĺžnik.

„To je ono!“ vyhlásila Sadie. „Per anch.“

Neveriacky som na ňu hľadel. „Tak hovor, ako to dokážeš prečítať?“

„Ja neviem,“ mykla plecami. „No je to jasné, nie? Ten vrch má tvar ako pôdorys domu.“

„Ako si to spoznala? Je to len obdĺžnik.“ No išlo o to, že mala pravdu. Ja som ten symbol poznal a naozaj to mal byť zjednodušený obrázok domu s dverami. Väčšina ľudí by to však chápať nemala, najmä nie tí, čo sa volajú Sadie. A napriek tomu si bola úplne istá.

„Je to dom,“ tvrdila. „A ten obrázok dolu je anch, symbol života. Per anch – Dom života.“

„Výborne, Sadie.“ Zdalo sa, že na Amosa to zapôsobilo. „A toto je socha jediného boha, ktorý ešte smie do Domu života – aspoň bežne. Spoznávaš ho, Carter?“

V tej chvíli mi to došlo: Ten vták bol egyptský vodný ibis. „Thowt,“ vyhlásil som. „Boh poznania. Vymyslel písmo.“

„Jasné,“ potvrdil Amos.

„Prečo má zvieraciu hlavu?“ chcela vedieť Sadie. „Všetci tí egyptskí bohovia majú zvieracie hlavy. Vyzerajú dosť hlúpo.“

„Zvyčajne tak nevyzerajú,“ poučil ju Amos. „Teda v bežnom živote nie.“

„V bežnom živote?“ opakoval som. „Ale choď. Tváriš sa, akoby si sa s nimi stretával osobne.“

Amosov výraz ma príliš neupokojil. Zdalo sa, že spomína na niečo nepríjemné. „Bohovia sa môžu objavovať v mnohých podobách – väčšinou v úplne ľudských alebo úplne zvieracích, ale občas aj takto. Pochopte, sú to prvotné sily, akýsi most medzi ľudstvom a prírodou. Zobrazujú sa so zvieracími hlavami, aby sa ukázalo, že existujú v dvoch rozličných svetoch súčasne. Rozumiete tomu?“

„Ani trochu,“ vyhlásila Sadie.

„Hm.“ Amosa to neprekvapilo. „Áno, máme pred sebou kopy učenia. Takže tento boh pred vami – Thowt – založil Dom života a tento dom je jeho oblasťné sídlo. Alebo aspoň... býval. Som jediný člen, ktorý zostal v dvadsiatom prvom neme. Teda, bol som, kým ste neprišli vy dvaja.“

„Tak moment,“ mal som toľko otázok, že som ani nevedel, kde začať. „Čo je to Dom života? Prečo je Thowt jediný boh, ktorý sem smie, a prečo si ty...“

„Carter, ja chápem, ako ti je.“ Amos sa súcitne usmial. „No tieto veci je lepšie rozoberať za denného svetla. Musíte sa trochu vyspať a ja nechcem, aby ste mali zlé sny.“

„Myslíš, že sa mi podarí zaspáť?“

„Mňau.“ Mafin sa ponáťahoval Sadie v náručí a slastne zívól.

Amos zatlieskal. „Chufu!“

Myslel som, že len kýchol, pretože Chufu je čudné meno, ale vzápätí zliezol zo schodov malý, asi metrový chlapík so zlatou srstou v červenom tričku. Chvíľku mi trvalo, kým som si uvedomil, že je to pavián v drese tímu Lakers z Los Angeles.

Pavián urobil salto a pristál priamo pred nami. Vyceril tesáky a vydal nejaký zvuk – napoly rev, napoly grgnutie. Dych mu páchol po plackách so syrovou omáčkou.

Napadlo mi len: „Lakers sú tím od nás doma!“

Pavián sa obidvoma rukami poplieskal po hlave a znovu grgol.

„Á, Chufuovi sa páčite,“ všimol si Amos. „Budete spolu dobre vychádzať.“

„Jasné,“ Sadie vyzerala zmätene. „Máš sluhu opicu. Prečo nie?“

Mafin v náručí jej zapriadol, akoby mu pavián vôbec neprekážal.

„Agh!“ zavrčal na mňa Chufu.

Amos sa zasmial. „Chcel by si s tebou zahrať, Carter. Aby, hm, zistil, ako ti to ide.“

Prešľapoval som na mieste. „Hm, áno. Jasné. Čo tak zajtra? No ako mu rozumieš...“

„Carter, bohužiaľ, je veľa toho, na čo si budete musieť zvyknúť,“ vysvetľoval Amos, „no ak chcete prežiť a zachrániť otca, musíte si trochu odpočinúť.“

„Tak počkať!“ zarazila ho Sadie. „Prežiť a zachrániť oca? Môžeš nám to nejakो vysvetliť?“

„Zajtra,“ sľúbil Amos. „Začneme vás zasnávanie zajtra. Chufu, odveď ich do izieb, prosím.“

„Agh-uch!“ zavrčal pavián. Otočil sa a zamieril hore schodmi. Dres Lakers mu, bohužiaľ, nezakrýval farebný zadok.

Chceli sme sa vybrať za ním, ale Amos sa ešte ozval: „Carter, daj mi tú tašku, prosím. Najlepšie asi bude, keď ju zamknem v knižnici.“

Zaváhal som. Takmer som zabudol, že mi visí na pleci, ale bolo to to jediné, čo mi zostalo po ocovi. Nemal som ani našu batožinu, tá zostala kdesi v Britskom múzeu. Pravdupovediac ma prekvapilo, že mi polícia nezobrala aj túto tašku, ale zdalo sa, že si ju nikto nevšimol.

„Vrátim ti ju,“ sľúbil Amos, „keď príde čas.“

Žiadal ma slušne, ale niečo v jeho očiach mi prezrádzalo, že nemám na výber.

Podal som mu ju. Amos ju chytil opatrne, akoby bola plná výbušnín.

„Dovidenia ráno.“ Otočil sa a vykročil k tým dverám s reťazami. Odomkli sa a otvorili len tak, aby mohol Amos vkľnúť dnu a aby pred nami neodhalil nič z druhej strany. Potom sa reťaze samy od seba zaskli.

Pozrel som sa na Sadie a nevedel, čo robiť. Zostať vo veľkej izbe s tou strašnou sochou Thowta nás nelákalo, a tak sme sa pobrali za Chufuom hore schodmi.

Dostali sme so Sadie susedné izby na druhom poschodí a musím uznať, že boli oveľa krajšie než všetky miesta, na ktorých som kedy býval.

Mal som vlastný kuchynský kút zásobený tým, čo zbožňujem: zázvorovým pivom [Nie, Sadie, to nie je malinovka pre starých dedov! Buď už konečne ticho!], tyčinkami Twix a cukríkmi Skittles. Zvláštne. Ako mohol Amos vedieť, čo mám rád? Televízor, počítač a stereo systém boli supermoderné. V kúpeľni čakala moja značka

zubnej pasty, dezodorant a jednoducho všetko. A tá veľká posteľ ma ohromila, len vankúš mi pripadal trochu nezmyselný. Namiesto látkovej podušky tam bola opierka zo slonoviny, aké som vídal v egyptských hrobkách. Boli na nej levy a (jasné) ďalšie hieroglyfy.

Izba mala dokonca aj terasu, otočenú k newyorskému prístavu, s výhľadom na Manhattan a Sochu slobody, ale posuvné sklenené dvere sa nedali otvoriť. To bolo prvé znamenie, že niečo nie je v poriadku.

Otočil som sa a poobzeral po Chufuovi, ale ten zmizol. Dvere do izby boli zavreté. Skúšal som ich otvoriť, ale márne.

Z vedľajšej izby sa ozval tlmený hlas: „Carter?“

„Sadie.“ Vyskúšal som spojovacie dvere, ale aj tie boli zamknuté.

„Sme tu uväznení,“ sťažovala sa. „Myslíš, že Amos... teda, že mu môžeme veriť?“

Po tom všetkom, čo som dnes videl, neveril som ničomu, ale počul som v jej hlase strach. Spustilo to vo mne neznámy pocit, že by som ju mal upokojiť. Tá myšlienka mi pripadala absurdná. Sadie sa mi vždy zdala odvážnejšia než ja – robila si, čo chcela, a nestarala sa, ako to dopadne. To ja som bol ten, kto mal plné gate. No teraz som mal pocit, že musím hrať rolu, ktorú som nehral už veľmi dlho – veľkého brata.

„To nič,“ snažil som sa hovoriť sebaisto. „Pozri sa, keby nám chcel Amos ublížiť, tak by to už dávno urobil. Snaž sa trochu si pospať.“

„Carter?“

„No?“

„To bolo kúzlo, nie? To, čo sa stalo ocovi v múzeu. A Amosova loď. Tento dom. Všetko sú to kúzla.“

„Asi áno.“

Počul som, ako si vzdychla. „Dobre. Aspoňže som sa nezbláznila. Dobrú noc.“

„Všetky blšky na pomoc,“ zakričal som. A došlo mi, že som to Sadie nepovedal odvtedy, čo sme spolu bývali v Los Angeles, keď ešte žila mama.

„Chýba mi oco,“ dostala zo seba. „Takmer ho nepoznám, ja viem, ale... aj tak mi chýba.“

Do očí mi vhrkli slzy, ale zhlboka som sa nadýchol. Nemal som v úmysle vzdať sa. Sadie ma potrebovala. Oco nás potreboval.

„My ho nájdeme,“ utešoval som ju. „Pekné sny.“

Načúval som, ale počul som už len Mafína, ako mňauká, prechádza sa hore-dole a skúma svoj nový príbytok. Aspoň on nepôsobil nespokojne.

Pripravil som sa do postele a vliezol do perín. Deky boli príjemné a teplé, ale ten vankúš mi prekážal. Bolel ma z neho krk, a tak som ho položil na zem a zaspal bez neho.

Moja prvá veľká chyba.

6. Raňajky s krokodíľom

C
A
R
T
E
R

Ako to opísať? Zlý sen to nebol. Bolo to oveľa skutočnejšie a strašidelnejšie.

Spal som a zdalo sa mi, že strácam váhu a vznášam sa. Otočil som sa a pod sebou som zbadal vlastné spiace telo.

Zomieram, napadlo mi. No nebolo to tak. Nebol som duch. Mal som nové trblietavé zlaté telo s krídlami namiesto rúk. Bol som nejaký vták. [Nie, Sadie, kura nie. Necháš ma láskavo rozprávať?]

Vedel som, že to nie je sen, pretože nemávam farebné sny. A rozhodne nesnívam všetkými piatimi zmyslami. V izbe sa vznášala vôňa jazmínu. Počul som, ako v plechovke zázvorového piva, ktorú som si otvoril a položil na nočný stolík, šumia bublinky. Cítil som, ako mi chladný vietor strapatí perie, a uvedomil som si, že sú otvorené okná. Nechcel som ísť preč, ale silný prúd vzduchu ma vytiahol z izby ako list vo víchrici.

Svetlá domu podo mnou sa stratili. Silueta New Yorku sa rozplynula a zmizla. Rútil som sa hmlou a tmou a všade okolo šepkali tajomné hlasy. Žalúdok mi zvieralo rovnako ako predtým na Amosovej lodi. Potom sa hmľa rozplynula a ja som sa ocitol niekde úplne inde.

Vznášal som sa nad lysou horou. Hlboko dolu v údolí žiarila sieť mestských svetiel. New York to určite nebol. Vládla noc, ale vedel

som, že som v púšti. Suchý vietor mi vysušil kožu na tvári. Viem, že to nedáva zmysel, ale tvár mi pripadala ako normálna, akoby sa táto časť môjho tela na vtáka nepremenila. [Výborne, Sadie. Pokojne ma volaj kura s Carterovou hlavou. Si spokojná?]

Podo mnou na hrebeni stáli dve postavy. Zdalo sa, že si ma nevyšli, a ja som si uvedomil, že už nežiarim. Vlastne som sa v tej tme vznášal úplne neviditeľný. Nerozoznal som tie dve postavy jasne, videl som len, že to nie sú ľudia. Snažil som sa zaostriť a všimol som si, že jeden je malý, zavalitý, holý a má slizkú kožu, ktorá sa leskne v svetle hviezd – ako žaba stojaca na zadných nohách. Ten druhý bol vysoký a chudý ako strašiak a namiesto nôh mal kohútie pazúry. Do tváre som mu veľmi nevidel, ale vyzerala červená a vlhká a... no, jednoducho som bol rád, že ju nevidím lepšie.

„Kde je?“ nervózne zaštekala tá ropucha.

„Ešte nedostal permanentného hostiteľa,“ odbil ho chlap s kohútími nohami. „Môže sa zjavovať len na chvíľku.“

„Vieš určite, že toto je to miesto?“

„Áno, ty trubiroh! Bude tu, hneď ako...“

Na hrebeni sa objavila planúca postava. Tí dvaja padli na zem, plazili sa v prachu a ja som sa modlil ako blázon, aby som bol fakt neviditeľný.

„Môj pane!“ vyhrkla ropucha.

V tme som toho prichádzajúceho dobre nevidel – rozoznal som len siluetu človeka načrtnutú plameňmi.

„Ako sa volá toto miesto?“ spýtal sa. Keď otvoril ústa, bol som si istý, že je to ten ohnivý chlap, ktorý zaútočil na oca v Britskom múzeu. Vrátil sa všetok strach, ktorý som tam cítil, a ochromil ma. Spomenul som si, ako som sa snažil zobrať ten hlúpy kameň a hodiť ho doňho, ale nedokázal som ani to. Úplne som oca zradil.

„Môj pane,“ ozvala sa kohútia noha. „Tá hora sa volá Camelback, Ťaví chrbát. A mestu hovoria Phoenix.“

Ten ohnivý muž sa zasmial – dunivo ako hrom. „Fénix. Aké príznačné! A tá púšť mi tak veľmi pripomína domov. Už stačí len zbaviť ju života. Púšť by mala byť pusté miesto, nemyslíte?“

„To áno, môj pane,“ pritakal žabiak. „No čo tí ďalší štyria?“

„Jeden je už v hrobe,“ odpovedal ohnivec. „Druhá je slabá. Dá sa ľahko ovládnuť. Tak zostávajú len dvaja. A s tými čoskoro skončujem.“

„Hm... ako?“ zaujímala sa ropucha.

Ohnivý muž sa rozžiariť ešte viac. „Ty si ale zvedavá žubrienka, nemyslíš?“ Ukázal na ropuchu a úbohému stvoreniu sa začalo dymiť z kože.

„Nie!“ žobrala ropucha. „Nie!“

Nemohol som sa na to pozeráť. Nechce sa mi to opisovať. No ak vieš, čo sa stane, keď nejaký surovec posype soľou slimáky, tak si dokážeš celkom dobre predstaviť, ako dopadla tá žaba. O chvíľku z nej nezostalo nič.

Kohútia noha nervózne cúvla. Ani som sa nečudoval.

„Tu vybudujeme môj chrám,“ pokračoval ten ohnivý chlap, akoby sa nič nestalo. „Hora poslúži ako miesto môjho uctievania. Keď to bude hotové, privolám najväčšiu búrku, aká kedy bola. Všetko zmetiem. Všetko.“

„Áno, môj pane,“ rýchlo súhlasila kohútia noha. „A, hm, ak môžem navrhnuť, môj pane, na zvýšenie vašej moci...“ Tvor sa uklonil, zašuchtal nohami a podišiel dopredu, akoby chcel tomu ohnivému mužovi pošepkať niečo do ucha.

Už keď som si myslel, že sa z kohútej nohy stane pečenka, povedal ohnivcovi niečo, čo som nezachytil, a ten chlapík sa rozžeravil ešte viac.

„Výborne! Ak to dokážeš, čaká ťa odmena. Ak nie...“

„Rozumiem, môj pane.“

„Tak teda bež,“ rozkázal ohnivý muž. „Uvoľni naše sily. Začni s dlhokrkými. To by ich malo oslabiť. Zober tie mláďatá a prived' mi ich. Chcem ich živé, kým stihnú objaviť svoju silu. A neopováz sa ma sklamať!“

„Nie, pane.“

„Fénix,“ dumal ohnivý chlapík. „To sa mi náramne páči.“ Mávol rukou po obzore, akoby si predstavoval mesto pred sebou v plameňoch. „Čoskoro vstanem z vášho popola. Ako milý darček k narodeninám.“

Zobudil som sa s búšiacim srdcom vo vlastnom tele. Bolo mi horúco, akoby sa ma ten ohnivý muž chystal spáliť. Potom mi došlo, že mi na prsiach sedí mačka.

Mafin ma pozoroval prižmúrenými očami. „Mňau.“

„Ako si sa sem dostal?“ zamrmal som.

Posadil som sa a chvíľku som nechápal, kde som. V nejakom hoteli v ďalšom meste? Už som takmer zakričal na oca... a potom som si spomenul.

Včerajšok. Múzeum. Sarkofágy.

Všetko sa to na mňa hneď zosypalo, až som takmer nemohol dýchať.

Tak dost, povedal som si. *Na smútenie nie je čas*. Bude to znieť zvláštne, ale ten hlas v mojej hlave akoby patrilo niekomu inému – staršiemu a silnejšiemu. Buď to bolo dobré znamenie, alebo mi začínalo šibať.

Spomeň si, čo si videl, povedal ten hlas. *On ide po tebe. Musíš byť pripravený*.

Roztriasol som sa. Chcel som veriť, že to bol len zlý sen, ale vedel som, že to tak nie je. Za posledný deň som toho prežil priveľa, aby som pochyboval. Nejakým spôsobom sa mi v spánku fakt podarilo opustiť vlastné telo. Bol som vo Phoenixe – tisíce míľ ďaleko. Bol tam aj ten ohnivý chlap. Tomu, čo hovoril, som veľmi nerozumel, ale vravel, že pošle svoje sily zajať mláďatá. No, páni, koho mal asi tak na mysli?

Mafin zoskočil z postele, oňuchal slonovinovú opierku a pozrel sa na mňa, akoby sa mi snažil niečo povedať.

„Pokojne si ju vezmi,“ zahundral som. „Je nepohodlná.“

Štuchol do nej hlavou a vyčítavo na mňa pozeral. „Mňau.“

„Nechaj to tak, chlपáč.“

Vstal som a osprchoval sa. Keď som sa chcel obliecť, zistil som, že moje staré šaty cez noc zmizli. Všetko v skrini malo svoju veľkosť, ale bolo úplne iné než handry, na ktoré som bol zvyknutý – vrecovité nohavice so šnúrkou a voľné košeľe, všetko z jednoduchého bieleho ľanu, a habity do chladného počasia, ako nosia felahovia, egyptskí roľníci. Nebol to práve môj štýl.

Sadie rada tvrdí, že nijaký štýl nemám. Vyčíta mi, že sa obliekam ako starý chlap – košele na gombičky, nohavice, mokasíny. No, možno. Je to totiž takto: Oco mi odjakživa vtíkal do hlavy, že musím vyzerat' čo najlepšie.

Pamätám si, ako mi to vysvetľoval prvýkrát. Mal som desať rokov. Išli sme na letisko v Aténach, vonku bolo asi tak štyridsaťpäť stupňov a ja som sa sťažoval, že chcem krátke nohavice a tričko. Prečo sa nemôžem obliecť pohodlne? V ten deň nás nečakalo nič dôležité – len cestovanie.

Oco mi položil ruku na plece. „Carter, už budeš veľký. Si Afroameričan. Ľudia ťa budú posudzovať prísnejšie, takže vždy musíš vyzerat' slušne.“

„To je nespravodlivé!“ bránil som sa.

„Spravodlivosť neznamená, že všetci majú to isté,“ poučil ma oco. „Spravodlivosť znamená, že každý dostane, čo potrebuje. A jediná cesta, ako dostať, čo potrebuješ, je postarať sa o to sám. Rozumieš?“

Povedal som mu, že nie. No napriek tomu som robil, čo chcel – rovnako ako keď som sa zaujímal o Egypt, basketbal a hudbu. A cestoval len s príručnou batožinou. Obliekal som sa tak, ako si oco predstavoval, pretože väčšinou mal pravdu. Vlastne si ani nepamätám, že by sa niekedy zmýlil... až na tú noc v Britskom múzeu.

Skrátka, vzal som si zo skrine tie ľanové šaty. Papuče sa mi zdali pohodlné, ale behať by som v nich nechcel.

Dvere mojej spálne sa našťastie už odomkli. Sadina izba bola otvorená tiež, ale Sadie som tam nenašiel.

Spolu s Mafinom sme zišli dolu. Cestou sme prechádzali popri množstve neobsadených izieb. V dome mohlo pokojne prespať sto ľudí, ale teraz pôsobil prázdno a smutne.

Dolu vo veľkej izbe sedel na pohovke pavián Chufu, pri nohách sa mu váľala basketbalová lopta a v rukách držal kus akéhosi zahradného mäsa s ružovými pierkami. V televízii bežal športový kanál a Chufu sledoval výber zo zápasov včerajšieho večera.

„Ahoj,“ pozdravil som ho, hoci som si pripadal ako blázon, že sa s ním rozprávam. „Lakers vyhrali?“

Chufu sa na mňa pozrel a poplieskal loptu, akoby si chcel zahrať. „Agh, agh.“

Z brady mu viselo ružové pierko. Pri tom pohľade sa mi zdvihol žalúdok.

„Hm, jasné,“ prikývol som. „Zahráme si neskôr, dobre?“

Zbadal som, že Sadie a Amos raňajkujú pri bazéne na terase. Vonku malo mrznúť, ale kôš na oheň sálal a tí dvaja sa netváрили, že im je zima. Vybral som sa k nim, ale pred Thowtovou sochou som zaváhal. Za denného svetla nevyzeral boh s vtáčou hlavou tak strašidelne. Napriek tomu by som prisahal, že si ma jeho sliedivé oči pozorne premeriavajú.

Čo to vravel ten ohnivý chlap v noci? Niečo o tom, že nás chytí, kým objavíme vlastnú silu. Znelo to absurdne, ale na chvíľku som fakt pocítil nápor sily – ako večer, keď som otvoril dvere len mávnutím ruky. Mal som pocit, akoby som dokázal zdvihnúť všetko, dokonca aj túto desaťmetrovú sochu, keby som chcel. Ako v tranze som podišiel dopredu.

Mafin netrpezlivo zamňaukal a štuchol ma do nohy. Ten pocit sa rozplynul.

„Máš pravdu,“ povedal som mačke. „Hlúpy nápad.“

Okrem toho som už zacítil raňajky – francúzsku hrianku, slaninu, horúcu čokoládu. Nemohol som Mafinovi vyčítať, že má naponáhlo. Vyšiel som za ním na terasu.

„Á, Carter,“ privítal ma Amos. „Veselé Vianoce, chlapče. Sadni si k nám.“

„No konečne,“ zahundrala Sadie. „Ja som hore už večnosť.“

Chvíľu na mňa hľadela, akoby myslela na to čo ja: Vianoce. Vianočné sviatky sme spolu netrúvili odvtedy, čo zomrela mama. Zaujímalo by ma, či si Sadie pamätá, ako sme vždy vyrábali ozdoby z vlny a paličiek z nanukov.

Amos si nalial hrnček kávy. Oblečený bol podobne ako včera a musím uznať, že ten chlapík mal štýl: Oblek na mieru z modrej vlnenej látky, rovnaký klobúk a vlasy nanovo spletené korálikmi z tmavomodrého lazuritu, jedného z kameňov, ktoré Egypťania často používali na výrobu šperkov. Ladili s tým dokonca aj okuliare

s okrúhlymi sklami zafarbenými domodra. V stojane pri koši na oheň stál tenorsaxofón a ja som si dokázal Amosa jasne predstaviť, ako na terase hrá rieke serenádu.

Čo sa týka Sadie, tá mala oblečený ľanový úbor ako ja, ale nejako sa jej podarilo zachrániť vojenské topánky. Asi v nich spala. V tom pyžame a s vlasmi nafarbenými načerveno vyzerala dosť smiešne, ale nebol som na tom oveľa lepšie, takže som si z nej nemohol utáľhovať.

„Ty... Amos?“ spýtal som sa. „Nemal si doma nijakého vtáčika, že nie? Chufu žral niečo s ružovými pierkami.“

„Hm.“ Amos sa napil kávy. „Ospravedlňujem sa, ak ťa to vylakalo. Chufu je dosť priberčivý. Je len jedlo, ktorého názov sa začína na p. Palacinky, pizzu, plameniaky.“

Zažmurkal som. „Povedal si...“

„Carter,“ varovala ma Sadie. Vyzerala, akoby sa jej trochu dvíhal žalúdok. Možno sa o tom s Amosom už rozprávali. „Nepýtaj sa.“

„Dobre,“ prikývol som. „Nepýtam sa.“

„Prosím, Carter, poslúž si.“ Amos mávol k stolu naloženému jedlom. „Potom sa dáme do vysvetľovania.“

Na tom stole som nijakého plameniaka nevidel, čo mi vyhovovalo, ale inak tam bolo všetko, čo mi napadlo. Vybral som si pár palacinek s maslom a javorovým sirupom, trochu slaniny a pohár pomarančového džúsu.

Potom som kútikom oka zaznamenal nejaký pohyb. Pozrel som sa k bazénu. Tesne pod hladinou sa kĺzalo niečo dlhé a bledé.

Takmer mi vypadol tanier. „To je...“

„... krokodíl,“ potvrdil Amos. „Pre šťastie. Je to albín, ale nehovor o tom, prosím. Je na to citlivý.“

„Volá sa Filip Macedónsky,“ informovala ma Sadie.

Netušil som, ako to Sadie môže brať tak pokojne, ale rozhodol som sa, že keď sa nebojí ona, nebudem robiť scény ani ja.

„To je dlhé meno,“ poznamenal som.

„Je to dlhý krokodíl,“ zasmiala sa Sadie. „Áno, a má rád slaninu.“

Aby to dokázala, hodila plátok ponad plece. Filip vyrazil z vody a zhltol maškrtu. Chrbát mal čisto biely, oči ružové a papuľu takú veľkú, že by dokázal zhltnúť celé prasa.

„Moji priatelia sa v jeho blízkosti môžu cítiť úplne bezpečne,“ presviedčal ma Amos. „Za starých čias sa chrám nepovažoval za úplný, ak nemal jazierko plné krokodílov. Sú to mocné magické zvieratá.“

„Jasné,“ zamrmlal som. „Takže pavián, krokodíl... máš ešte nejakých domácich maznáčikov, o ktorých by som mal vedieť?“

Amos chvíľku rozmýšľal. „Viditeľných? Nie, myslím, že to je všetko.“

Sadol som si čo najďalej od bazéna. Mafin sa mi obtieral o nohy a priadol. Dúfal som, že má dosť rozumu, aby sa od toho magického krokodíla Filipa držal čo najďalej.

„Takže, Amos,“ ozval som sa medzi hltmi palacinky. „To vysvetlenie.“

„Áno,“ súhlasil. „Kde začať...“

„Naším ocom,“ navrhla Sadie. „Čo sa s ním stalo?“

Amos sa zhlboka nadýchol. „Julius sa pokúšal povolať boha. Bohužiaľ, podarilo sa mu to.“

Bolo dosť ťažké brať Amosa vážne, keď hovoril o povolávaní bohov, a pritom si natieral žemľu maslom.

„Nejakého konkrétneho boha?“ uškrnul som sa. „Alebo boha len tak všeobecne?“

Sadie ma pod stolom koplá. Zazerala, akoby vážne verila tomu, čo Amos hovorí.

Strýko zahryzol do žemle. „Egyptských bohov je množstvo, Carter. No tvojemu ocovi išlo len o jedného.“

Významne sa na mňa zahľadel.

„O Usira,“ spomenul som si. „Keď oco stál pred Rosettskou doskou, povedal: ‚Usir, príď! No Usir je legenda. Je to ilúzia.‘“

„Kiežby to bola pravda.“ Amos hľadel cez East River na siluetu Manhattanu lesknúcu sa v rannom slnku. „Starí Egyptania neboli hlúpi, Carter. Postavili pyramídy. Vybuodovali prvý veľký národný štát. Ich civilizácia vydržala tisícky rokov.“

„Jasné,“ prisvedčil som. „A teraz sú preč.“

Amos pokrútil hlavou. „Také silné dedičstvo nezmizne. V porovnaní s Egypťanmi boli Gréci a Rimania len deti. A naše moderné národy ako Briti a Američania? Iba okamih. Najstarším koreňom civilizácie, aspoň tej západnej, je Egypt. Pozri sa na pyramídu na dolárovej bankovke. Pozri sa na Washingtonov pamätník – najväčší egyptský obelisk na svete. Egypt je stále veľmi živý. A, bohužiaľ, aj jeho bohovia.“

„To určite,“ protestoval som. „Teda... aj keby som uznal, že existuje niečo ako mágia, veriť v starých bohov je niečo úplne iné. Žartuješ, čo?“

No kým som to dopovedal, spomenul som si na toho ohnivého chlapa v múzeu – na to, ako sa mu tvár menila z ľudskej na zvieračiu a naopak – a na Thowtovu sochu, ako ma jej oči sledovali.

„Carter,“ vyhlásil Amos, „Egypťania by neboli takí hlúpi, aby verili vo vymyslených bohov. Tie bytosti, ktoré opisujú vo svojich mýtoch, boli až priveľmi skutočné. Za starých čias egyptskí kňazi tých bohov povolávali, využívali ich silu a tvorili veľké veci. To je pôvod toho, čomu dnes hovoríme mágia. Rovnako ako veľa vecí ju objavili Egypťania. Každý chrám mal skupinu mágov nazvanú Dom života. Tých mágov poznal celý staroveký svet.“

„Aj ty si taký egyptský mág?“

Amos prikývol. „A aj váš oco. Včera v noci ste to videli na vlastné oči.“

Zaváhal som. Nedalo sa poprieť, že oco urobil v múzeu niečo čudné – niečo, čo vyzeralo ako kúzlo.

„Veď on je archeológ,“ tvrdohlavo som namietal.

„To je len zásterka. Určite si pamätáš, že sa špecializuje na preklad starovekých zaklínadiel. Tým môžeš ťažko porozumieť, ak sa nevenuješ mágii osobne. Naša rodina, rodina Kanovcov, patrila do Domu života už od začiatku. A rodina vašej matky je takmer rovnako stará.“

„Faustovci?“ Pokúšal som sa predstaviť si babku a deda Faustovcov ako mágov, ale ak nie je čarovné sledovať ragby v telke alebo piecť sušienky, potom sa mi to nedarilo.

„Nepraktikovali mágiu dlhé generácie,“ pripustil Amos, „kým sa neobjavila tvoja mama. No áno, je to veľmi starý rod.“

Sadie neveriacky pokrútila hlavou. „Takže podľa teba bola mág aj mama. Žartuješ?“

„Kdeže,“ pokrútil hlavou Amos. „Vy dvaja... ste spojení krvou dvoch prastarých rodín, obidve majú dlhoročné a bohaté skúsenosti s bohmi. Ste najsilnejšie Kanove deti, aké sa narodili za dlhé stáročia.“

Snažil som sa to stráviť. V tej chvíli som si veľmi silný nepripadal. Skôr sa mi z toho robilo zle. „Chceš povedať, že naši rodičia tajne uctievali bohov so zvieracími hlavami?“ spýtal som sa.

„Neuctievali,“ opravil ma Amos. „Na konci staroveku Egypta zistili, že ich bohovia sa nemajú uctievať. Sú to mocní tvorovia, prastaré sily, ale nie sú božskí tak, ako by si človek predstavoval. Sú to stvorené bytosti rovnako ako smrteľníci, len oveľa silnejšie. Môžeme ich uznávať, báť sa ich, využívať ich silu, dokonca s nimi bojovať, aby sme ich ovládli...“

„Bojovať s bohmi?“ prerušila ho Sadie.

„Stále,“ ubezpečil ju Amos. „No neuctievame ich. To nás naučil Thowt.“

Vrhol som na Sadie zhrozený pohľad. Ten chlap sa musel zblázniť. No Sadie sa tváрила, akoby verila každému jeho slovu.

„Tak ďalej...“ vzdychol som. „Prečo oco zničil Rosettskú dosku?“

„No, som presvedčený, že to nechcel urobiť,“ vysvetľoval Amos. „Samotného ho to muselo vydesiť. Vlastne si myslím, že medzitým už naši bratia v Londýne škodu napravili. Kurátori čoskoro skontrolujú zbierky a zistia, že Rosettská doska explóziu zázračne prežila.“

„Veď sa rozletela na milión kúskov!“ odporoval som. „Ako by ju mohli opraviť?“

Amos vzal tanierik a hodil ho na kamennú dlážku. Okamžite sa rozbil.

„To by bolo zničenie,“ vravel Amos. „Mohol som to urobiť kúzlom – ha-di –, ale jednoduchšie je ho skrátka rozbiť. A teraz...“ Amos natiahol ruku. „Spoj sa. Hi-nehm.“

Vo vzduchu nad jeho dlaňou zahorel modrý hieroglyf.

Kusy tanierika mu vleteli do ruky a poskladali sa ako puzzle, aj najmenšie čiastočky prachu sa vrátili na svoje miesto. Amos položil neporušený tanierik späť na stôl.

„To musí byť nejaký trik,“ vyletelo zo mňa. Snažil som sa hovoriť pokojne, ale myslel som na všetky nevysvetliteľné veci, ktoré sa nám s ocom za tie roky stali, ako s tými strelcami v káhirskom hoteli, ktorí skončili zavesení dolu hlavou na lustri. Je možné, že by to oco dokázal kúzlom?

Amos nalial na tanierik mlieko, položil ho na zem a Mafin sa k nemu prikradol. „V každom prípade, váš oco by nijakú pamiatku nikdy naschvál nezničil. Jednoducho si neuvedomil, koľko sily v sebe má Rosettská doska. Viete, s úpadkom Egypta sa jeho mágia zhromaždila a sústredila sa do zachovaných pamiatok. Väčšina z nich sa, samozrejme, nachádza stále v Egypte. No niečo sa nájde v každom veľkom múzeu. Mág dokáže tie predmety využiť ako ohniskové body na silnejšie kúzla.“

„Tomu nerozumiem,“ priznal som.

Amos rozhodil ruky. „Ospravedlňujem sa, Carter. Chce to roky štúdiá, aby si porozumel mágii, a ja sa ti ju pokúšam vysvetliť za jediné ráno. Dôležité je, že posledných šesť rokov váš otec hľadal cestu, ako povolať Usira, a včera v noci si myslel, že na to našiel ten správny artefakt.“

„Počkať, prečo chcel Usira?“

Sadie mi venovala utrápený pohľad. „Carter, Usir bol vládca mŕtvych. Oco hovoril o tom, ako chce všetko napraviť. Hovoril o mame.“

Zrazu akoby sa ochladilo. Kôš na oheň zaprskal v závane vetra od rieky.

„Chcel priviesť mamu späť spomedzi mŕtvych?“ vydýchol som. „Veď to je šialené!“

Amos zaváhal. „Mohlo to byť nebezpečné, nerozumné, bláznivé, no šialené nie. Tvoj otec je mocný mág. Ak mu šlo vážne o toto, mohol to s Usirovou pomocou dokázať.“

Pozrel som sa na Sadie. „Ty si mu na to fakt skočila?“
 „Videl si to kúzlo v múzeu. Toho ohnivého chlapa. Oco z toho kameňa niečo vyvolal.“

„Áno,“ prikývol som a myslel na svoj sen. „No to nebol Usir, však nie?“

„Nie,“ povedal Amos. „Tvoj otec získal viac, než zamýšľal. Usirovho ducha oslobodil, to áno. Vlastne si myslím, že sa mu podarilo spojiť s bohom...“

„Spojiť sa?“

Amos zdvihol ruku. „To je na ďalší dlhý rozhovor. Zatiaľ povedzte, že do seba vtiahol Usirovu moc. No nestihol ju použiť, pretože podľa toho, čo mi povedala Sadie, sa zdá, že Julius oslobodil z Rosettskej dosky päť bohov. Päť bohov, ktorí tam boli uväznení spoločne.“

Pozrel som sa na Sadie. „Ty si mu povedala všetko?“

„On nám pomôže, Carter.“

Stále sa mi nechcelo tomu chlapíkovi veriť, aj keď to bol náš strýko, ale rozhodol som sa, že mi nič iné nezostáva.

„No tak dobre,“ uznal som. „Ten ohnivý chlap povedal niečo ako: ‚Oslobodil si všetkých piatich.‘ Čo tým myslel?“

Amos sa napil kávy. Mal taký neprítomný pohľad, až mi pripomenul oca. „Nechcem vás strašiť.“

„Neskoro.“

„Egyptskí bohovia sú dosť nebezpeční. Posledných dvetisíc rokov sme ich my mágovia stále spútavali a vyhánali, kedykoľvek sa objavili. Náš najdôležitejší zákon, ktorý vydal hlavný lektor Iskandar v časoch Rimanov, zakazuje oslobodzovať bohov alebo využívať ich silu. Váš otec ten zákon už raz porušil.“

Sadie zbledla. „Súvisí to nejako s maminou smrťou? S Kleopatriným obeliskom v Londýne?“

„Úplne so všetkým, Sadie. Vaši rodičia... no, oni si mysleli, že robia dobrú vec. Pustili sa do strašného rizika a vašu matku to stálo život. Julius vzal vinu na seba. Vyhostili ho. Vykázali. Musel sa stále presúvať, pretože Dom sledoval, čo robí. Mágovia sa báli, že bude pokračovať vo svojom... výskume. A on to aj naozaj robil.“

Spomenul som si, ako sa oco obzeral cez plece, keď kopíroval nejaké staroveké zápisy, ako ma budil o tretej či o štvrtej ráno a tvrdil, že musíme ísť do iného hotela, ako ma varoval, aby som sa mu nepozeral do tašky, ako kopíroval obrazy z múrov starých chrámov – akoby od toho záviseli naše životy.

„To preto si za nami nikdy neprišiel?“ spýtala sa Sadie Amosa. „Pretože oca vyhнали.“

„Dom mi zakázal stretávať sa s ním. Mal som Juliusa rád. Bolelo ma, že sa nevidám s ním ani s jeho deťmi. No nemohol som sa s vami stýkať – až do včerajšieho večera, keď mi jednoducho nezostávalo nič iné, len vám pomôcť. Julius bol nájdením Usira posadnutý celé roky. Trápilo ho, čo sa stalo vašej mame. Keď som zistil, že sa chystá znovu porušiť zákon a všetko chce napraviť, musel som ho zastaviť. Druhé porušenie by znamenalo trest smrti. Bohužiaľ, nepodarilo sa mi to. Mal som vedieť, aký je Julius tvrdohlavý.“

Hľadel som do taniera. Jedlo mi vychladlo. Mafin vyskočil na stôl a obtrel sa mi o ruku. Keď som nereagoval, pustil sa do mojej slaniny.

„Včera v noci v múzeu,“ uvažoval som, „to dievča s nožom a ten fúzatý muž – aj to boli mágovia? Z Domu života?“

„Áno,“ potvrdil Amos. „Dozerali na tvojho otca. Máte šťastie, že vás nechali ísť.“

„To dievča nás chcelo zabiť,“ spomenul som si. „No fúzač jej povedal, že ešte nie.“

„Nezabíjajú, kým to nie je nevyhnutné,“ prikývol Amos. „Počkajú, kým uvidia, či predstavujete nejakú hrozbu.“

„Prečo by sme predstavovali hrozbu?“ chcela vedieť Sadie. „Sme deti! A to vyvolávanie boha nebol náš nápad.“

Amos odstrčil tanier. „Vás dvoch vychovávali zvlášť z istého dôvodu.“

„Pretože Faustovci dali oca na súd,“ vysvetlil som vecne. „A oco prehral.“

„Bolo to oveľa zložitejšie,“ tvrdil Amos. „Dom trval na tom, aby vás oddelili. Otec si vás chcel nechať obidvoch, aj keď vedel, aké to je nebezpečné.“

Sadie sa tvárila, akoby dostala ranu medzi oči. „Fakt?“

„Samozrejme. No Dom zasiahol a postaral sa, aby ťa starí rodičia dostali do starostlivosti, Sadie. Keby ste s Carterom vyrastali spolu, stali by ste sa veľmi silnými. Možno ste už za posledný deň pocítili nejaké zmeny.“

Myslel som na tie návaly sily, ktoré sa ma zmocňovali, na to, ako Sadie zrazu vedela čítať staré egyptské znaky. A spomenul som si na niečo ešte staršie.

„Tvoje šieste narodeniny,“ pozrel som sa na Sadie.

„Torta,“ odpovedala okamžite a tá spomienka medzi nami prebehla ako električná iskra.

Na oslave Sadiných šiestych narodenín, posledných v čase, keď sme boli ešte kompletná rodina, sme si strašne skočili do vlasov. Už ani neviem, o čo išlo. Myslím, že som za ňu chcel sfúknuť sviečky. Začali sme na seba kričať. Chytila ma za košeľu. Ja som ju odstrčil. Spomínam si, že oco sa k nám rozbehol, chcel zasiahnuť, ale kým to stihol urobiť, Sadina torta vybuchla. Poleva sa rozprskla na steny, na oca s mamou, na tváre Sadiných ufnukaných kamarátov. Rodičia nás od seba odtrhli. Poslali ma do mojej izby. Potom nám vysvetlili, že sme asi náhodou zasiahli sviečku, keď sme sa naťahovali, ale ja som vedel, že to tak nebolo. Tá torta sa rozprskla pre niečo iné, čo reagovalo na náš hnev. Pamätám si, ako Sadie plakala a na čele mala kus torty, jedna sviečka visela zo stropu a knôť ešte horel. Jeden dospelý, mamin a ocov hosť, mal okuliare celé od polevy.

Otočil som sa k Amosovi. „To si bol ty. Ty si bol na tej Sadinej oslave.“

„Vanilková poleva,“ spomenul si. „Veľmi dobrá. No už vtedy bolo jasné, že vychovávať vás dvoch pod jednou strechou bude ťažké.“

„A tak...“ Nedopovedal som. „Čo s nami bude teraz?“

Nechcel som to priznať, ale nezniesol som predstavu, že by nás so Sadie zasa rozdelili. Nebola to bohvieaká sestra, ale inú som nemal.

„Treba vás patrične vycvičiť,“ vyhlásil Amos. „Či už to Dom schváli, alebo nie.“

„Prečo by to neschválil?“ spýtal som sa.

„Všetko vám vysvetlím, nebojte sa. No ak máme mať šancu nájsť vášho otca a dať všetko do poriadku, musíme začať s výcvikom. Inak bude celý svet ohrozený. Keby sme len vedeli, kde...“

„Phoenix,“ vyhrkol som.

Amos na mňa vyvalil oči. „Čože?“

„V noci sa mi... no, vlastne to nebol sen...“ Pripadal som si hlúpo, ale vyrozprával som mu, čo sa stalo, keď som spal.

Z Amosovho výrazu som pochopil, že je to ešte horšie, ako som si myslel.

„Vážne povedal ‚darček k narodeninám‘?“ spýtal sa.

„Áno, ale čo to znamená?“

„A permanentný hosťiteľ,“ uvažoval Amos. „Takže ešte nija-kého nemal!“

„No, tak to aspoň vravel ten chlapík s kohútími nohami...“

„To bol démon,“ vysvetlil Amos. „Prisluhovač chaosu. A ak démoni prenikajú do smrteľného sveta, nemáme veľa času. To je zlé, veľmi zlé.“

„Pre obyvateľov Phoenixu,“ tresol som.

„Carter, náš nepriateľ sa nezastaví vo Phoenixe. Ak nabral takú silu tak rýchlo... čo presne hovoril o tej búrke?“

„Povedal: ‚Privolám najväčšiu búrku, aká kedy bola.‘“

Amos sa zamračil. „Keď to vyhlásil naposledy, stvoril Saharu. Taká búrka by dokázala zničiť celú Severnú Ameriku, vytvoriť toľko energie chaosu, že by získal takmer neporaziteľné telo.“

„O čom to rozprávaš? Kto je ten chlap?“

Amos len mávol rukou. „Teraz je dôležitejšie, prečo si nespál na opierke.“

Pokrčil som plecami. „Bola nepohodlná.“ Pozrel som sa na Sadie, aby ma podporila. „Ani ty si na nej nespala, nie?“

Sadie prevrátila oči. „Samozrejme, že spala. Bolo mi jasné, že tam nie je len tak.“

Niekedy sestričku fakt neznášam. [Au! To bola moja noha!]

„Carter,“ dohovárал mi Amos, „spánok je nebezpečná vec. Sú to dvere do duata.“

„Výborne,“ zahundrala Sadie. „Ďalšie cudzie slovo.“

„Ach... áno, pardon,“ zarazil sa Amos. „Duat je svet duchov a mágie. Existuje pod denným svetom ako rozľahlý oceán, má veľa vrstiev a oblastí. Včera večer sme sa ponorili kúsok pod povrch, aby sme sa dostali do New Yorku, pretože cestovanie v duate je oveľa rýchlejšie. Keď spíš, Carter, aj tvoje vedomie prechádza jeho najplytšími prúdmi, a tak si bol svedkom toho, čo sa stalo vo Phoenixe. Našťastie si ten zážitok prežil. No čím hlbšie zájdeš do duata, tým horšie veci stretneš a tým ťažšie sa budeš vracieť. Existujú celé ríše plné démonov, paláce, kde bohovia existujú vo svojej čírej podobe, takí silní, že len svojou prítomnosťou by človeka spálili na popol. Sú tam väzenia, kde sú zatvorené tvory nevýslovného zla, a priepasti také hlboké a chaotické, že si ich ani bohovia netrúfajú preskúmať. Teraz, keď sa v tebe prebudila sila, nesmieš spať bez ochrany, vystavovať sa útokom z duata ani... náhodným cestám cezeň. Tá opierka je čarovná, zakotvuje ti vedomie v tele.“

„Chceš povedať, že som fakt...“ V ústach som zacítil kovovú pachuť. „Mohol ma zabiť?“

Amos sa tváril smrteľne vážne. „Ak dokáže tvoja duša takto cestovať, znamená to, že postupuješ rýchlejšie, ako som si myslel. Rýchlejšie, než by malo byť možné. Ak si ťa červený boh...“

„Červený boh?“ spýtala sa Sadie. „To je ten ohnivý chlap?“

Amos vstal. „Musím zistiť viac. Nemôžeme len tak čakať, kým si vás nájde. A ak rozpúta tú búrku na svoje narodeniny, na vrchole svojich síl...“

„Chceš povedať, že ideš do Phoenixu?“ Takmer som to zo seba nedokázal dostať. „Amos, ten ohnivý chlap oca porazil, akoby jeho kúzlo bol iba žart! A teraz má démonov a je čoraz silnejší a... zabije ťa!“

Amos sa na mňa sucho usmial, akoby už všetky riziká zvážil a nepotreboval, aby som mu ich pripomínal. Tváril sa tak, že mi pripomínal oca, a to zaboľelo. „Len strýka tak rýchlo neodpisuj, Carter. Aj ja ovládam zopár kúzel. Okrem toho, ak máme zachrániť vášho otca a zastaviť červeného boha, musím sa osobne pozrieť, čo sa deje. Nebudem tam dlho a dám si pozor. Len zostaňte tu. Mafin vás ochráni.“

Zažmurkal som. „Ten kocúr nás má chrániť? Nemôžeš nás tu len tak nechať! A čo náš výcvik?“

„Hneď ako sa vrátim,“ sľúbil Amos. „Nebojte sa, sídlo je chránené. Len neodchádzajte. Nedajte sa oklamať a nikomu neotvárajte dvere. A nech sa stane čokoľvek, nechodte do knižnice. To vám absolútne zakazujem. Vrátim sa do západu slnka.“

Kým sme stihli protestovať, Amos pokojne došiel na okraj terasy a skočil.

„Nie!“ zajačala Sadie. Rozbehli sme sa k zábradliu a pozreli sa dolu. Od rieky nás delilo tridsať metrov. A po Amosovi ani stopy. Jednoducho zmizol.

V bazéne sa hádzal Filip Macedónsky. Mafin vyskočil na zábradlie a domáhal sa pohladkania.

Zostali sme sami v cudzom dome s paviánom, krokodíľom a s tajomným kocúrom. A celému svetu zrejme hrozilo nebezpečenstvo.

Pozrel som sa na Sadie. „Čo teraz?“

Založila si ruky. „No, to je jasné, nie? Preskúmame knižnicu.“

S
A
D
I
E

7. Chlapík padne na hlavu

Fakt, Carter je niekedy taký hlúpy, až sa mi ani nechce veriť, že sme príbuzní.

Keď niekto niečo zakáže, je to predsa znamenie, že to stojí za to. Vydala som sa priamo ku knižnici.

„Počkaj!“ zajačal Carter. „Nemôžeš len tak...“

„Milý braček,“ pustila som sa doňho, „vyletel si zasa z tela, keď Amos rozprával, alebo si ho fakt počúval? Egyptskí bohovia sú skutoční. Červený boh je zlý. A o chvíľu má narodeniny, čo je malér. Dom života sú našťvaní starí mágovia, ktorí nenávidia našu rodinu, pretože oco bol trochu rebelant. Mimochodom, mohol by si si z neho občas zobrať príklad. Takže čo nám zostáva? Stratený oco, zlý boh, ktorý sa chystá zničiť svet, a strýko, ktorý práve vyskočil z domu – a vlastne mu to ani nemôžem vyčítať.“ Nadýchla som sa. [Áno, Carter, aj ja sa občas musím nadýchnuť.] „Zabudla som na niečo? Aha, ešte mám brata, ktorý mal po starej pokrvnej línii zdediť dosť veľkú silu, bla-bla-bla, ale bojí sa zájsť do knižnice. Tak čo, ideš, alebo nie?“

Carter zažmurkal, akoby som mu práve jednu vrazila, čo som vlastne tak trochu urobila.

„Ja len...“ Nedopovedal. „Len som si myslel, že by sme mali byť opatrní.“

Došlo mi, že tomu chudákovi chalanovi spadlo srdce do gati. Nemohla som mu to vyčítať, ale dosť ma to vydesilo. Carter je koniec koncov môj veľký brat – starší, múdrejší, s ocom precestoval celý svet. Veľkí bratia by sa mali vedieť krotiť. Malé sestry – hm, my si môžeme udrieť tak tvrdo, ako chceme, nie? No došlo mi, že tentoraz som to asi fakt prehnela.

„Pozri,“ začala som znova. „Musíme pomôcť ocovi. V tej knižnici musí byť niečo silné, inak by to Amos nedržal zamknuté. Chceš predsa pomôcť ocovi, nie?“

Carter nešťastne prešľapoval. „Hm... jasné.“

Tým sa jeden problém vyriešil, takže sme zamierili do knižnice. No keď Chufu videl, čo máme za lubom, vyškriabal sa z pohovky a skočil pred dvere. Komu by napadlo, že paviány sú také rýchle? Zavrešťať na nás a musím povedať, že paviány majú obrovské tesáky. Najmä keď prežúvajú exotické ružové vtáky.

Carter sa s ním skúsil dohodnúť. „Chufu, my tam nejdeme nič ukradnúť. Chceme len...“

„Agh!“ Chufu zúrivo zadribloval loptou.

„Carter,“ pokrútila som hlavou, „to nepomôže. Pozri, Chufu, čo mám... aha!“ Zdvihla som žltú škatuľu, ktorú som zobrala zo stola vonku. „Pracľíky! Začína sa to na p. Dobrota!“

„Agh!“ zavrčal Chufu, ale už skôr nadšene než zúrivo.

„Chceš ich?“ lákala som ho. „Vezmi si ich na pohovku a tvár sa, že nás nevidíš, dobre?“

Hodila som škatuľu k pohovke a pavián za ňou vyrazil. Chytil ju vo vzduchu a nadšene sa rozbehol priamo k stene, sadol si na kozubovú rímsu, opatrne začal vyťahovať pracľíky a po jednom ich hltal.

Carter si ma premeriaval s neochotným obdivom. „Ako si...“

„Niektokrátka myslíš dopredu. A teraz otvoríme tie dvere.“

To sa ľahko povie. Boli z pevného dreva s riadnymi oceľovými reťazami a zámkami. Zbytočne prehnane.

Carter podišiel dopredu a pokúsil sa dvere zdvihnúť rukou. Včera večer sa mu to podarilo ukážkovo, ale dnes nič.

Zalomcoval reťazami starým známym nemagickým spôsobom a mykol zámkami.

„Nič,“ zahundral.

V zátylku ma zamrazili ľadové ihličky. Akoby mi niekto – alebo niečo – poradil. „Čo to bolo za slovo, čo Amos povedal pri raňajkách nad tým tanierikom?“

„Keď ho chcel opraviť?“ spýtal sa Carter. „Hi-nehm alebo niečo také.“

„Nie, to druhé, na zničenie.“

„Aha, ha-di. No potrebovala by si ovládať mágiu a poznať hieroglyf, nie? A ani potom...“

Zdvihla som ruku k dverám. Ukázala som na ne dvoma prstami a palcom – netuším, ako mi to napadlo, nikdy predtým som to nerobila. Vyzeralo to, akoby som napodobňovala pištoľ, ale palec som držala rovnobežne so zemou.

„Ha-di!“

Na najväčšej zámke zahorel jasný zlatý hieroglyf.

A dvere explodovali. Carter capol na zem, reľaze sa rozpadli a triesky sa rozleteli po celej veľkej izbe. Keď sa usadil prach, braček sa postavil, celý od pilín. Zdalo sa, že ani mne nič nie je. Mafin sa mi obtieral o nohy a spokojne mňaukal, akoby to všetko bolo úplne normálne.

Carter na mňa vyvaľoval oči. „Ako si to...“

„Neviem,“ priznala som. „No knižnica je otvorená.“

„Nemyslíš, že si to trochu prehnala? Budeme mať problém...“

„Jednoducho prídem na to, ako tie dvere vraziť späť, nie?“

„Nijaké vrážanie, prosím,“ zastonal Carter. „Ten výbuch nás mohol zabiť.“

„Páni, myslíš, že keby si to kúzlo vyskúšal na človeku...“

„Nie!“ Nervózne ustúpil.

Tešilo ma, že ho dokážem tak potrápiť, ale snažila som sa neuškrňať. „Tak preskúmame tú knižnicu, dobre?“

V skutočnosti by som sa už na nijaké kúzlo nezmohla. Len čo

som spravila krok dopredu, cítila som sa taká slabá, že som sa takmer zosypala.

Stratila som rovnováhu, ale Carter ma zachytil. „Si v poriadku?“

„Som,“ podarilo sa mi povedať, hoci to nebola pravda. „Len som unavená,“ zaškvrkalo mi v bruchu, „a hladná.“

„Práve si sa naraňajkovala.“

To bola pravda, ale mala som pocit, akoby som nejedla niekoľko týždňov.

„To nič,“ vydýchla som. „Ja to zvládnem.“

Carter ma pochybovačne ošacoval. „Tie hieroglyfy, ktoré si nakreslila, boli zlaté. Oco a Amos vyčarovali modré. Prečo?“

„Možno má každý svoju farbu,“ napadlo mi. „Možno budeš mať ružovú.“

„Veľmi vtipné.“

„Tak poď, ružový mág,“ rypla som si. „Ideme dnu.“

Knižnica vyzerala tak úžasne, že som takmer zabudla na závrat. Bola väčšia, než som si predstavovala. Okrúhly priestor, hlboko ponorený do pevnej skaly ako obrovská studňa. Nedávalo to zmysel, presne ako dom na streche skladiska, ale v tomto dome predsa nebolo nič normálne.

Z plošiny, kde sme stáli, klesalo schodisko cez tri poschodia až na dno. Steny, dno a klenutý strop zdobili pestré obrázky ľudí, bohov a oblúd. Videla som podobné v ocoých knihách (no áno, niekedy v tom kníhkupectve na Piccadilly zájdem do oddelenia venovaného Egyptu a pozriem sa na ne, len aby som sa s ním cítila trochu spojená, niežeby sa mi chcelo čítať ich), ale obrázky v knihách boli vždy vyblednuté a rozmazané. Tie v knižnici vyzerali ako čerstvo namaľované a robili zo studne umelecké dielo.

„To je krása,“ obdivovala som to.

Na strope žiarila modrá obloha s hviezdami, ale nebola to normálna modrá plocha, mala zvláštny tvar, niečo ako vietor. Až potom mi došlo, že má tvar ženy. Ležala stočená na boku – telo, ruky a nohy mala tmavomodré, posiate hviezdami. Podlaha knižnice bola urobená podobne, pripomínala zelenohnedú zem tvarovanú

ako mužské telo posiate lesmi, kopcami a mestami. Po hrudi sa mu vinula rieka.

V tej knižnici neboli knihy. Dokonca ani police. Steny vyzerali ako pláсты s okrúhlymi otvormi a v každom sa skrývalo čosi ako plastový valec.

Na všetkých štyroch svetových stranách stáli keramické sochy na podstavcoch. Boli o polovicu menšie než ľudia, mali suknice a sandále, lesklé čierne rovno zastrihnuté vlasy a čierne linky pod očami.

[Carter hovorí, že tie linky sa volajú kohl, ako keby to niekoho zaujímalo.]

Skrátka, jedna socha držala stylus a zvitok. Ďalšia škatuľku. Tretia krátku zahnutú palicu. A posledná mala prázdne ruky.

„Sadie.“ Carter ukázal do stredu miestnosti. Na dlhom kamenom stole tam ležala ocova taška.

Carter sa vybral dolu schodmi, ale chytila som ho za ruku. „Počkaj. Čo pasce?“

Zamračil sa. „Pasce?“

„Nebývali v egyptských hrobkách pasce?“

„No... niekedy. Veď toto nie je hrobka. Okrem toho bývali skôr prekliate, napríklad prekliatím ohňa, prekliatím opice...“

„No fajn. To znie oveľa lepšie.“

Rozbehol sa po schodoch. Prekvapilo ma to, pretože zvyčajne som to ja, kto sa ženie dopredu. No ak má byť niekto prekliaty ohňom v tvári alebo napadnutý čarovnou opicou, tak radšej nech je to Carter než ja.

Dostali sme sa do stredu miestnosti a nič sa nestalo. Carter otvoril tašku. Stále nijaké pasce ani prekliatia. Vytiahol tú záhadnú debničku, ktorú oco použil v Britskom múzeu.

Bola z dreva a asi taká veľká, že by sa do nej zmestila francúzska bageta. Veko malo podobnú výzdobu ako knižnica – bohovia, obludy a ľudia z profilu.

„Ako mohli tí Egypťania takto chodiť?“ uvažovala som. „Úplne bokom s rozťahnutými rukami a nohami? Vyzerá to strašne hlúpo, nemyslíš?“

Carter si ma premeral tým svojím pohľadom hovoriacim: Bože, ty si ale hlúpa. „Oni tak v skutočnosti nechodili, Sadie.“

„No tak prečo ich tak maľovali?“

„Mysleli si, že tie maľby sú ako kúzla. Keď sa dáš namaľovať, musí to byť so všetkými končatinami. Inak ti v posmrtnom živote bude chýbať kúsok tela.“

„Tak prečo majú tie hlavy zboku? Nikdy sa nepozerajú priamo dopredu. Neznamená to, že stratia druhú polovicu tváre?“

Carter zaváhal. „Podľa mňa sa báli, že by ten obraz bol veľmi ľudský, keby sa pozeral priamo na teba. Mohol by sa pokúsiť stať tebou.“

„A je niečo, čoho sa nebáli?“

„Malých sestier,“ odsekol Carter. „Keď priveľa rozprávali, hodili ich Egyptania krokodíľom.“

Na chvíľku ma dostal. Dovtedy som netušila, že by mohol mať niečo ako zmysel pre humor. Potom som doňho štuchla. „Otvor už tú hlúpu debničku.“

Prvé, čo vytiahol, bol kus bieleho svinstva.

„Vosk,“ vyhlásil Carter.

„Úžasné.“ Vylovila som z debničky drevený stylus a paletu s malými otvormi na atrament, potom zopár fľaštičiek s atramentom – čiernym, červeným a zlatým. „A máme tu prehistorickú maliarsku súpravu.“

Carter vytiahol niekoľko kusov hnedého povrazu, malú ebenovú sošku mačky a hrubý zvitok papiera. Nie, papier to nebol. Papyrus. Spomenula som si, ako oco vysvetľoval, že Egyptania ho vyrábali z nejakej vodnej rastliny, pretože papier ešte nepoznali. Tá vec bola taká pevná a hrubá, že ma začalo trápiť, či chudáci Egyptania používali aj toaletný papyrus. Ak áno, tak sa nečudujem, že chodili bokom.

Nakoniec som vytiahla voskovú figúrku.

„Juj,“ zajačala som.

Bol to maličký mužiček, vytvarovaný nahrubo, akoby sa jeho tvorca ponáhľal. Ruky mal založené na prsiach, ústa otvorené, nohy odseknuté od kolien. Okolo pása bol omotaný prameňom ľudských vlasov.

Mafin vyskočil na stôl a voskového mužíka oňuchal. Zdalo sa, že ho zaujíma.

„Nič poriadne tu nie je,“ sťažoval sa Carter.

„Čo by si ešte chcel?“ spýtala som sa. „Máme vosk, rolku toaletného papyrusu, škaredú sošku...“

„Nič, čo by vysvetľovalo, čo sa ocovi stalo. Ako ho dostaneme naspäť? Kto bol ten ohnivý chlap, ktorého oslobodil?“

Zdvihla som voskového mužička. „Počul si ho, ty primitívny trpaslík. Povedz nám, čo vieš.“

Len som žartovala. No voskový mužiček zrazu zmäkol a zostal teplý, akoby bol živý. Vyhlásil: „Ožívam na tvoju výzvu.“

Vykrikla som a pustila ho, až spadol na tú malú hlavičku. No povedz, dá sa mi to vyčítať?

„Au!“ pošťožoval sa.

Mafin ho prišiel oňuchať a mužiček začal nadávať nejakým cudzím jazykom, možno starovekou egyptčinou. Keď to nezabralo, zapíšťal po anglicky: „Zmizni! Ja nie som myš!“

Zobrala som Mafina a položila ho na zem.

Carter tak zbledol, že farbou v tvári sa od toho voskového chlapíka veľmi nelíšil. „Kto si?“ spýtal sa.

„Vešebt, samozrejme!“ Figúrka si trela doudieranú hlavu. Stále vyzerala trochu hrudkovito, ale aspoň to bola živá hrudka. „Pán mi hovorí Pešiak, ale mne to znie ako urážka. Môžeš mi hovoriť Najvyššia sila, ktorá zničí jeho nepriateľa!“

„Fajn, Pešiak,“ zasmiala som sa.

Vystrúhal grimasu, aspoň myslím. V tej pokrivenej tvári sa to dalo ťažko rozoznať.

„Nemali ste ma oživovať! To robí len pán.“

„Pán čiže náš oco,“ uhádla som. „Hm, Julius Kane?“

„To je on,“ zahundral Pešiak. „Už sme skončili? Už som splnil úlohu?“

Carter na mňa nechápavo vyvaľoval oči, ale mne sa zdalo, že tomu začínam rozumieť.

„Takže, Pešiak,“ oslovila som tú hrudu vosku. „Spustilo ťa, keď som ťa chytila a dala ti priamy rozkaz: Povedz nám, čo vieš. Je to tak?“

Pešiak si založil krátke ručičky. „Teraz sa so mnou len hráš. Samozrejme, že je to tak. Mimochodom, mal by ma spúšťať len pán. Nevie, ako sa ti to podarilo, ale roztrhá ťa na kusy, keď na to príde.“

Carter si odkašľal. „Pešiak, ten pán je náš otec a zmizol. Bol nejako čarovne odstránený a my potrebujeme tvoju pomoc...“

„Pán je preč?“ Pešiak sa usmial od ucha k uchu, až to vyzeralo, že sa mu vosková hlava rozpadne na dva kusy. „Konečne som voľný! Majte sa, babráci!“

Vyrazil na koniec stola, ale zabudol, že nemá nohy. Spadol na hlavu, začal sa plaziť k okraju, ťahal sa rukami. „Voľný! Voľný!“

Zvalil sa zo stola a dopadol na zem, až to zadunelo, ale neodradilo ho to. „Voľný! Voľný!“

Zvládol ešte centimeter alebo dva, kým som ho zobrala a hodila do ocovej čarovnej debničky. Pešiak sa snažil vyliezť, ale debnička bola taká vysoká, že nedočiahol na okraj. Uvažovala som, či nebola takto vyrobená práve preto.

„Chytený!“ nariekal. „Chytený!“

„Čuš!“ okríkla som ho. „Teraz som tvojou paňou ja. A ty mi odpovieš na otázky.“

Carter sa čudoval. „Ako to, že práve ty?“

„Pretože mi napadlo spustiť ho.“

„Len si sa s ním hrala!“

Ignorovala som ho, čo je jedna z vecí, v ktorých som fakt dobrá. „Tak, Pešiak, po prvé, čo je to vešebt?“

„Pustíš ma z debničky, keď ti to poviem?“

„Musíš mi to povedať,“ upozornila som ho. „A nie. Nepustím.“

Vzdychol. „Vešebt znamená to, čo odpovedá, ako by ti povedal aj ten najhlúpejší otrok.“

Carter luskol prstami. „Už si spomínam! Egypťania robili figúrky z vosku alebo z hlíny – sluhov, ktorí za nich robili v posmrtnom živote všetky možné práce. Mali ožiť, keď ich pán zavolať, takže ten mŕtvy si mohol pokojne odpočívať a nechať vešebta, aby zaňho pracoval na večné veky.“

„Tak po prvé,“ vyštekol Pešiak, „to ste celí vy ľudia! Leňošit, kým za vás všetko oddrieme my. Po druhé, práca v posmrtnom

živote je len jedna úloha vešebtov. Mágovia nás používali aj na kopu vecí v tomto živote, pretože bez nás by boli úplne neschopní. Po tretie, keď toho toľko viete, tak prečo sa ma pýtate?“

„Prečo ti oco odsekol nohy?“ spýtala som sa, „a nechal ti ústa?“

„Ja...“ Pešiak si drobnými ručičkami plesol po ústach. „No, veľmi vtipné. Len sa zabávajte s voskovou figurkou. Ten surovec! Odrezal mi nohy, aby som nemohol ujsť alebo ožiť v dokonalej forme a pokúsiť sa ho zabiť, to je jasné. Mágovia sú hrozní ničomníci. Mrzacia sochy, aby ich mohli ovládať. Boja sa nás!“

„Bol by si ožil a pokúsil sa ho zabiť, keby ťa bol vyrobil poriadne?“

„Možno,“ pripustil Pešiak. „Už sme skončili?“

„Ani náhodou,“ pokrútila som hlavou. „Čo sa stalo s naším ocom?“

Pešiak pokrčil plecami. „Ako to mám vedieť? No vidím, že v debničke nie je jeho palička a palica.“

„Nie,“ prikývol Carter. „Palica – tá vec, čo sa premenila na hada – zhorela. A palička... to bol ten bumerang?“

„Bumerang?“ opakoval Pešiak. „Bohovia večného Egypta, ty si ale hlúpy. Samozrejme, že je to tá palička.“

„Tá sa polámala,“ oznámila som mu.

„Povedz mi, ako sa to stalo,“ chcel vedieť Pešiak.

Carter mu to celé vyrozprával. Nepovažovala som to za múdre, ale koniec koncov desaťcentimetrová soška nemôže narobiť veľa škody.

„To je úžasné!“ vykrikol Pešiak.

„Prečo?“ spýtala som sa. „Žije ešte oco?“

„Nie!“ zaspieval Pešiak. „Takmer určite zomrel. Päť bohov z dní démonov oslobodených? Skvelé! A každý, kto sa stretne s červeným bohom...“

„Počkať,“ zarazila som ho. „Prikazujem ti, aby si mi povedal, čo sa stalo.“

„Ha-ha!“ vyprskol Pešiak. „Musím povedať len to, čo viem. Kvalifikované odhady sú iná vec. Vyhlasujem svoju úlohu za splnenú!“

A s tým sa zasa premenil na neživú sošku.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.